

Curierul Adventist

6 Lucrarea în cele șase conferințe

Rapoarte și perspective

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghiu

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu
de dialog în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele publicate,
preferințe pentru anumite subiecte
sau abordarea unor probleme pe care
le socotiți importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrise nesolicitate. Sunt
bine venite informații și inițiative
din viața comunităților. Aprecieri
articole care tratează aspecte legate
de experiența personală și puncte
de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Branîște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVII nr. 2**

Forțele confederației răului au fost împinse după un *plan hotărât*
să se lupte cu El [Hristos] și, dacă va fi cu puțință, să-L biruie.

După insuccesul lui de a-L birui pe Hristos în pustie, Satana
și-a combinat forțele pentru a I se împotrivi în lucrare și, dacă ar fi fost
cu puțință, să o zădărnicească. Ceea ce nu izbutise să facă prin eforturile
directe și personale, se hotărâse să facă prin vicleșug. Îndată ce s-a
retras din lupta dusă în pustie, el a mers în sfatul îngerilor căzuți și a
făcut *planuri amănunțite* de a robi și mai departe mintea poporului
iudeu, ca ei [iudeii] să nu-L recunoască a fi Răscumpărătorul lor. El
plănuise să lucreze prin agenții Săi omenești din lumea religioasă.

Prin păcatele lor, ei [preoții și rabinii] se despărțiseră de Dumnezeu
și, în îngâmfarea lor, lucrau independent de El. Se simțeau în stare să
facă totul singuri și nu-și dădeau seama de nevoia lor după o înțelepciune
mai înaltă care să-i îndrume la lucru. Dar Fiul lui Dumnezeu era supus
voinței Tatălui și dependent de puterea Lui. Așa de mult Se golise
Isus de Sine, încât nu făcea *planuri* pentru Sine. El primea *planurile*
făcute pentru El de Dumnezeu Tatăl și, în fiecare zi, Dumnezeu I le
desfășura mai departe. Tot așa ar trebui să fim și noi dependenți de
Dumnezeu, astfel încât viața noastră să fie o împlinire a voinței Sale.
(*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 84, 158, 160-161)

Conducătorii în cauza lui Dumnezeu, ca generali înțelepți, trebuie
să facă *planuri* pentru mișcări de înaintare pe tot frontul. În activitatea
de *plănuire*, ei trebuie să analizeze în mod special lucrarea pe care laicii
o pot face pentru prietenii și pentru vecinii lor. Lucrarea lui Dumnezeu
pe acest pământ nu poate fi terminată niciodată, dacă membrii bisericii
noastre nu se regroupează și nu își unesc eforturile cu acelea ale
pastorilor și ale slujbașilor bisericii. (*Gospel Workers*, pag. 351, 352)

Dumnezeu și David – O chemare din har

Adrian Bocăneanu

O profetie uimitoare a Vechiului Testament anunță pentru timpul sfârșitului un interes reînnoit față de cunoașterea caracterului lui Dumnezeu: „După aceea, copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor și pe împăratul lor David; și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui în vremurile de pe urmă” (Osea 3,5). Ce descoperiri ne așteaptă atunci când studiem caracterul lui Dumnezeu, în special așa cum s-a manifestat față de David? Așa cum spune profetia, aceasta va fi o experiență incomparabilă, încât vom „tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui”.

David este cel mai des menționat nume de persoană în Biblie (aproape o mie de ocazii) și multe evenimente din viața sa ne sunt descrise cu o mulțime de detalii. Nu numai că raportul istoric este foarte amplu și amănunțit, dar el este dublat de exprimarea propriilor sale trăiri, de reflecții emoționale și spirituale care constituie materialul poemelor psalmilor.

David ne este înfățișat cu un realism tulburător. Deși momentele eroice ale vieții sale par să eclipseze greșelile și căderile lui, este clar că Inspirația nu a dorit să-i ascundă nici strălucirea, nici capitolele sumbre. Este atât de multă varietate, încât David nu reprezintă doar o categorie umană sau un singur tip de personalitate, ci pe noi toți. În el descoperim acel amestec de bine și de rău care este în noi – poate că uneori mai mult bine decât rău, alteleori invers. Care a fost relația lui Dumnezeu cu acest om atât de complex, atât de contradictoriu și controversat?

Suveranitatea lui Dumnezeu

Fără să-i menționeze încă numele, Dumnezeu l-a prezentat astfel pe David prin gura lui Samuel: „Domnul Și-a ales un om după inima Lui și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său” (1 Sam. 13,14). În ce fel este David „om după inima lui Dumnezeu”? Contextul declarației lui Dumnezeu indică spre un contrast dintre David și Saul. Nu am putea spune că Saul era lipsit de bune intenții, dar căutarea voii lui Dumnezeu este sporadică și ascultarea capricioasă, pe când la David vedem o dorință stabilă de a cunoaște planul divin și o dispoziție spre ascultare imediată și necondiționată. Viața de rugăciune a lui David, adâncirea în cercetarea legii divine pe care o admira și o iubea atât de mult, râvna de a împărtăși tuturor bucuria pe care a găsit-o în umblarea cu Dumnezeu sunt semne ale unei spiritualități mature și viguroase, spre deosebire de felul stângaci, nelucrat, în care Saul se precipită să îndeplinească ceea ce el crede că place lui Dumnezeu, într-o mentalitate neeliberată de superstiție și de religie utilitaristă. Îl vedem pe David manifestând trăsături de caracter de o noblete creștină, mult avansată față de așteptările epocii, atunci când respectă și se roagă pentru dușmanul de moarte, atunci când se sacri-

fică pentru a proteja poporul și când pregătește cele necesare pentru un templu de la construirea căruia fusese refuzat.

Dar aici este ascuns un contrast mai puternic. Saul fusese ales de popor, după criterii complet omenești, firești. De aceea, alegerea lui Saul a fost un act de respingere a domniei lui Dumnezeu asupra lui Israel. Acest experiment eșuase și acum Dumnezeu urma să își exercite libertatea Sa suverană de a alege El pe următorul împărat. Ellen White spune: „Saul fusese după inima lui Israel, dar David este un om după inima lui Dumnezeu” (*Signs of the Times*, 15 iunie 1888). Slujirea adusă lui Dumnezeu se bazează în primul rând pe chemarea lui Dumnezeu, nu pe bunătațea sau neprihănirea personală. „În perspectiva regalității, Ionatan era superior din punct de vedere moral atât lui Saul, cât și lui David, cu toate acestea el nu a împărățit niciodată ca împărat. Iar David, deși atât de aproape de sufletul nostru ca păcătos pocăit, l-a întrecut pe Saul în poftă și ucidere” (Alden Thompson, *Samuel*, pag. 106).

De fapt, în momentul în care Dumnezeu l-a caracterizat astfel pe David, el era fie foarte mic, fie încă nenăscut! Această precizare înlătură complet ideea de merit personal ca justificare a chemării lui Dumnezeu. Alegerea este în întregime actul suveran al lui Dumnezeu, darul Său nemeritat. Frumusețea imnurilor lui David, vitejia cu care a dus războaiele Domnului, darurile Sale generoase pentru construirea templului nu constituie merite. Lui David chiar i s-a amintit de câteva ori că venirea lui la tronul lui Israel a fost chemarea lui Dumnezeu, bazată pe harul Său, nu pe fapte sau pe valoare omenească: „Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi înaintea ta și ți-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ” (2 Sam. 7,8.9). Și iarăși: „Eu te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul... Și dacă ar fi fost puțin atâta, așa mai fi adăugat” (12,7.8).

Un dar care obligă

Legământul lui Dumnezeu cu David se bazează în întregime pe inițiativa divină și pe harul divin. În virtutea acestei inițiative, Dumnezeu pregătește cu minuțiozitate formarea și dezvoltarea lui David. El a fost cunoscut, condus și iubit încă înainte de a se naște, așa cum avea să recunoască mai târziu (Ps. 139). Ellen White ne spune că Domnul Hristos Însuși avea convorbiri cu David pe dealurile Betleemului. Duhul Domnului l-a călăuzit și înzestrat. Dumnezeu a câștigat de la început pentru el admirația și loialitatea poporului Său. Dar aceste daruri ale legământului aduc și o responsabilitate coplesitoare. (În numărul următor: Dumnezeu și David – O relație cutremurătoare)

CURIERUL ADVENTIST

FEBRUARIE – 2000

CUPRINS

3, 5 Editoriale

6 1999 Rapoarte –

Perspective 2000

12 Declarația Conferinței

Generale privind

controlul nașterilor

18 Duhuri în închisoare

21 Un virus fatal între noi

24 (Ne)liniștea unei

generații – 10

26 Pagina de sănătate

27 Colțul copiilor

28 Lăudați pe Domnul

30 Știri

„Biserica noastră amestecată”

Probabil că autorul articolului (vezi *Curierul* din decembrie 1999) s-a gândit la binele și unitatea bisericii. Introducerea, cu acea mică biserică „pestrită”, a fost deosebit de frumoasă, dar ideile enunțate, ca și modul în care au fost strecurate nu doar că sunt șocante pentru cele ce am crezut generații de-a rândul, dar sunt destul de ascuțite, tăioase și conduc la o îndepărtare de ceea ce credem.

Este adevărat că poate exista o teologie negativă, care să-L dezonoreze pe Domnul Isus, dar apărarea unor principii nu poate fi numită o teologie negativă. Noi putem să ne deosebim unii de alții în păreri, dar nu în crez și doctrină. Există destule denominațiuni tolerante, dar care se abat de la adevărurile Bibliei.

Suntem de acord că trebuie respinsă ideea de constrângere, forțare sau condamnare, însă, dacă „nu spui celui rău rău, vei pieri...” Putem fi oare întru totul de acord cu ideea răbdării față de cei care înțeleg lucrurile altfel decât noi, nu mai ca să menținem unitatea trupului lui Hristos? Știm, într-adevăr, că Domnul Hristos nu constrânge, iar biserica nu trebuie să oblige sau să forțeze pe nimeni; dar a arăta clar adevărul și a cere ca membrii să îl accepte este o datorie și un mandat.

Biserica trebuie chemată la unitate, nu la uniformizare, dar nici la adaptare; biserica să fie diversă, dar nu diferită. Evanghelia transformă, schimbă, îmbracă, împlinește și dă farmec copiilor lui Dumnezeu. Iubirea lui Hristos acoperă totul (pe păcătos, dar nu păcatele). Nu se poate numi rău bine și binele rău.

Eugeniu Dumitrescu, pastor

Ideea de „Biserică amestecată”, urmată de îndemnuri la păstrarea unității – prin îngăduință, prin spirit liniștit, prin smerenie, prin acceptarea lipsurilor altora și prin multe alte cuvinte asemănătoare –, pare că trezește curiozitatea și ne face atenți la ceva nou ce s-ar putea întâmpla și la care mem-

brii să plece capul și să accepte fără să judece ce au de acceptat.

Întotdeauna biserica a fost amestecată, iar Scriptura, susținută de Spiritul Profetic, ne vorbește despre faptul că grâul și neghina vor crește împreună până la seceriș.

Este numai normal să fie așa, pentru că în biserică se intră continuu pe ușa botezului, fiecare cu bagajul lui firesc mai mare sau mai mic. În timp ce unii intrați de ani de zile se găsesc în creștere spirituală pe scara virtuților creștine, de la jumătate în sus, asemănându-se tot mai mult cu Domnul Hristos (2 Petru 1,7,8; Efes. 4,11-15), alții, tot de mult intrați în biserică, nu au reușit însă să treacă treapta răbdării. Iar aceia care au intrat mai curând încă nu au apucat să pună piciorul pe prima sau a doua treaptă. În felul acesta, totdeauna vor fi situații nestăpânite pe deplin, la care ni se cere să fim îngăduitori unii cu alții și chiar să ne ajutăm unii pe alții pentru normalizarea situației (Rom. 14,1,13; 15,1,7).

În jurul ideii de mai sus se naște temerea dacă nu cumva membrii sunt rugați să stea liniștiți în timp ce se mută principiile sfințeniei legii pe o treaptă mai joasă, inducându-ne în eroare. Biserica se găsește de mai mult timp într-o situație dificilă. Învățătura despre creșterea creștină, care este partea cea mai importantă ce trebuie pusă în fața celor născuți din nou prin botez (1 Petru 1,14-17,22; 2,1-4; 2 Petru 1,5-11), este pierdută din catehizare, mai ales acolo unde nici cel care face pregătirea candidaților nu o mai are în vedere, căci nici nu a trecut prin ea ca să ajungă biruitor asupra eului, prin răbdare, pentru a primi starea de evlavie – atmosfera cerului –, blândețea, bucuria și umilința, din care dragostea lui Dumnezeu să se poată dezvolta (vezi 2 Petru 1,7,8).

Uitarea sau înlăturarea acestui proces de creștere spirituală, prin care oricine se poate controla și prin care se poate evidenția creșterea, are urmări negative pentru biserică.

Ion Bucuman, Câmpia Turzii

Bună dimineața, Laodicea!

Teodor Huțanu

Aproape a trecut sezonul urărilor, însă cred că nu este târziu să mai trimitem un gând bun către Laodicea, biserica noastră din zilele sfârșitului. Un vis pentru o biserică adventistă în anul 2000 ar putea fi așa: toți credincioșii sunt plini de puterea Cincizecimii, Duhul Sfânt inunda biserica, iar oamenii se îndreaptă către ea din toate direcțiile; Ploaia Târzie înviorează serviciile de închinare, iar membrii sunt nerăbdători să spună altora, zi de zi, ce face Isus în viața lor; fiecare Sabat este asaltat de mulțimi de nou-veniți, care știu că Biserica Adventistă este singurul loc în care ești iubit și acceptat; dragostea, bucuria, pacea... (Gal. 5,22) sălășluiesc în fiecare membru al acestei biserici, în care nimeni nu este indiferent sau nelucrător.

Dorești ca și biserica ta să fie așa? Ai vrea să fii membrul acestei biserici ale cărei uși au fost trântite la pământ de oamenii care doresc să intre? Aceste întrebări ne atrag spre viitor, întorcându-ne spre rădăcinile noastre. Cu nostalgie, repetăm deseori arhicunoscutele citate ale servei Domnului despre „evlavia de la început” și despre „un popor luminat... împreună lucrător cu Dumnezeu”. Dacă ai fi trăit în primul secol, o asemenea biserică ar fi fost foarte obișnuită și normală. Acum, la trecerea spre mileniul trei, așa ceva este neobișnuit și chiar anormal. Trezirea noastră la visul lui Dumnezeu, de a avea o biserică la sfârșitul timpului ca și cea de la începutul creștinismului, este o prioritate pentru Laodicea, amenințată de somnolența climatului căldicel.

Să aprindem focul evlaviei și al misiunii de la început! Câte rugăciuni se înalță pentru Duhul Sfânt și puterea încheierii lucrării! Primii creștini și primii adventiști ardeau de focul de a umple lumea cu bunăvestire despre Isus. În ce stare este acest foc astăzi? Adventismul mondial răspunde fără echivoc: întreita solie îngerească se răspândește uimitor în lumea a treia și în Rusia. Ce se întâmplă însă în locurile udate de sudoarea și sângele pionierilor? Privind termometrul Laodiceii tale, auzi apelul insistent al lui Isus: „O, dacă ai fi în clocot!”?

Desigur, ne gândim la revărsarea Duhului Sfânt repetând: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” (Zah. 4,6), dar cum ne angajează această rugăciune? Ne mulțumim cu succese mărunte, așteptând cu oarecare umilință ziua marilor biruințe? Deși această credință nu este greșită, trebuie să revizuiem urgent modul obișnuit de a privi calitatea de creștin. O biserică în care pastorii și lucrătorii sunt angajați pentru a face lucrarea bisericii, iar credincioșii plătesc și privesc este în contradicție flagrantă cu următoarea imagine: „Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ nu va putea fi niciodată încheiată, până când

bărbații și femeile care compun corpul bisericii noastre nu se vor alătura lucrării și nu își vor uni eforturile cu acelea ale pastorilor și conducătorilor bisericii” (Ellen White, *Gospel Workers*, pag. 351-352).

Auzi străjerul? Roagă-te și lucrează! Liniștea Laodiceii periclitează măsurile tactice ale Rămășiței. Pacea în biserică nu poate fi obținută cu orice preț. Tăcerea morții este cea mai teribilă amenințare a unității noastre creștine, așa cum un organism neînsuflețit este sortit dezmembrării și descompunerii sigure. Un creștinism prețuit doar pentru sărbători seamănă mai mult a parastas – o agitație cu privire la cineva pe care îl știm sigur mort. Desigur, nu ne dorim membri care rămân nemișcați la locul lor și în pauze, pietrificați în adventismul personal și neinteresat de ceilalți, dispuși să privească mai lesne la ceas și la *Manual*, uitând de Stăpânul timpului și al ordinii universale, care S-a răstignit la împlinirea vremii pentru a ne oferi evlavia autentică. Dimpotrivă, dorim „Amin”-uri la rugăciuni din inimi și predici vii, cântări cu ochii ridicați din cărți spre Cel din slăvi, alegeri naturale și Cine ale Domnului la care participă toți membrii, iar vecinii se spală pe picioare împreună.

Acest vis este imposibil fără Duhul Sfânt, a cărui revărsare nu va menține starea căldică a Laodiceii, ci ne va înzestra pentru mărturisire, pastori și membri deopotrivă. Altfel spus, primirea Ploii Târzii ne scoate din biserică pentru a duce lumii ultima solie a Mântuitorului care vine. Orice separare a Duhului Sfânt de misiune este incorectă (Mat. 23,18-20; Marcu 16,15-18; Luca 24,47-49; Fapte 1, 4-8). Preocuparea Mântuitorului la înălțarea Sa era misiunea ucenicilor și puterea necesară realizării ei. De aceea, Duhul Sfânt este prezent în biserică cu roada Sa, care realizează în noi caracterul desăvârșit al Domnului Hristos, și cu darurile Sale supranaturale, atrăgând atenția lumii către Rămășiță. Pentru împlinirea acestei făgăduințe, este timpul ca pastorii și membrii să-și unească mâinile.

În timp ce majoritatea bisericilor creștine actuale au preoți, Rămășița este preot (Apoc. 1, 5,6; 5,9,10; 1 Pet. 2,5,9; Rom. 12,1). Biserica primară a recunoscut egalitatea dintre membri, susținând cu viețuirea creștină înseamnă slujire – datoria și privilegiul oricărui credincios. Biserica medievală a subliniat rolul și poziția superioară ale clericilor față de laici, celor din urmă revenindu-le sarcina achitării taxelor și asistării la slujbele religioase. Protestantismul a preluat modelul, astfel membrii bisericii slujesc ca spectatori la biserică. Simpla participare la închinare Sabat

Continuare în pagina 20

1 Care au fost evenimentele memorabile ale anului 1999? **2** Tocmai s-au încheiat alegerile în bisericele locale. Cum le caracterizați? Aveți un mesaj special pentru cei aleși?

CONFERINȚA BANAT

1. Anul care se încheie lasă în urma sa motive de recunoștință și laudă la adresa Stăpânului secerișului. Biserica din Banat a fost implicată în bătălia pentru Sabat și pentru licența radio și ne bucurăm de succesele din aceste domenii. În mod special însă, conferința noastră a fost factorul de cataliză și finalizare a proiectelor umanitare pentru victimele războiului din Iugoslavia. De curând, am primit mulțumiri călduroase și sincere din partea oficialilor bisericii noastre de la sud de conferință, pentru ajutoarele și încurajarea primite prin prezența noastră care a însoțit cele două transporturi în valoare de peste o sută de milioane de lei. În acest efort de generozitate creștină se acumulează uneori paraua văduvei pe care știm că Domnul o apreciază nespuse de mult. Folosesc această ocazie pentru a mulțumi tuturor celor care și-au adus binevoitoarea contribuție.

În anul devenit deja amintire, au fost inaugurate noi capele la Sălașul de Jos (Hunedoara), Sebiș, Hășmaș și Groseni (Arad). În fiecare dintre aceste locuri, viața spirituală a fost înviorată în mod evident, astfel că efortul de a ridica un locaș de închinare se transformă într-o investiție câștigătoare de suflete. În condițiile actuale, fiecare dintre aceste proiecte a însemnat muncă, sacrificiu și consacrare superioară. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate eforturile locale sau venite de peste hotare de la oamenii plăcuți Lui.

Biserica noastră a crescut nu numai cu noile edificii, ci și cu noile biserici organizate la Ineu (Arad), Sănnicolau Mare (Timișoara) și Sălașu

CONFERINȚA MOLDOVA

1. Iminenta revenire a Domnului Hristos, generos anticipată și de evenimentele anului care s-a scurs, face ca și activitatea bisericii să devină efervescentă. Pentru Conferința Moldova, anul 1999 s-a dovedit a fi încărcat cu momente semnificative:

- **Examenul de capacitate** – până la urmă s-a dovedit a fi un *examen de fidelitate* al copiilor și familiilor adventiste față de poruncile lui Dumnezeu. Fără a arunca cu pietre în cei care au participat la acest examen, suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru că peste 90% dintre cei în cauză au intrat în focul luptelor.

- **Biblia rescrisă** – 1.600 de tineri din Moldova, la care s-au adăugat încă 3.000 din celelalte conferințe, au spus întregii lumi – și ne-au reamintit și nouă – nevoia disperată a societății de astăzi după Cuvântul lui Dumnezeu – Pâinea vieții.

- **Înființarea de grădinițe** – dorind să răspundem invitației Mântuitorului „Lăsați copilașii să vină la Mine”, ne-am propus să înființăm pe teritoriul Conferinței cât mai multe grădinițe. Anul acesta am reușit în două centre: Piatra Neamț și Suceava. Rezultatele sunt încurajatoare.

- **„Timotei '99”** – să evocăm aici cele patru centre (Suceava, Iași, Bacău, Galați), în care, într-o atmosferă de entuziasm și de abnegație caracteristică vârstei, s-au consumat „Zilele Tineretului Adventist”. Dincolo de orice alt beneficiu, aș dori să subliniez cunoașterea și apropierea între tineri și conducerea Conferinței.

- **Fapte 2000** – unul dintre cele

CONFERINȚA MUNTENIA

1. Și anul 1999 s-a scurs ca toți ceilalți, la fel de repede sau la fel de încet. Doar evenimentele care s-au petrecut pot face o deosebire între un an și celălalt.

Ritmul susținut al activității misionare prin mijloacele ce ne-au stat la îndemână a condus spre apa botezului 1301 suflete – un număr apreciabil, dar nu așa cum ne-am dorit. De ce? Acțiunea NET '99, ce s-a desfășurat în perioada 3-19 septembrie la Sala Palatului, a mobilizat un potențial uman și material fără precedent în istoria bisericii din țara noastră. Nu mai vorbim de solicitarea la maxim a puterii de organizare, pe tot parcursul acțiunii.

Total a strălucit prin grandoare, mesaj și spectacol, dar nu și prin rezultate. Sperăm ca sămânța aruncată a risipă să rodească totuși în mod tainic, în timp, prin lucrarea Duhului Sfânt.

Ne bucurăm că și în anul acesta am mai sporit numărul „cetăților de scăpare”, prin inaugurarea a încă nouă case de rugăciune: Gura Vulcani, Picior de Munte (Dâmbovița), Măgurele, Găgeni, Tătărani, Câmpina, Măneciu (Prahova), Perișoru (Călărași) și Amaru (Buzău).

Un eveniment cu totul deosebit a fost și hirotonirea ca pastori a opt tineri slujitori: Beniamin Ciurea, Cornel Dobre, Claudiu Goran, Viorel Ionescu, Dănuț Jercan, Cristian Modan, Constantin Rădoi și Aurel

3 „Fapte 2000” și „Cincizecimea pentru mine” constituie acum istorie. Care este beneficiul? Spiritul lor continuă? **4** Care este viziunea care vă însuflețește pentru anul 2000?

CONFERINȚA OLTENIA

1. Prin amploarea desfășurării și a efectelor, consider că următoarele evenimente au marcat grupuri largi de credincioși și prieteni din bisericile noastre:

a) Programul „Cincizecimea pentru mine” și programul „Fapte 2000”.

b) Lupta și biruința legate de examenul de capacitate al elevilor de clasa a VIII-a. Deși proba încrederii în ajutorul lui Dumnezeu nu a fost integral trecută, majoritatea celor implicați (peste 72%) au putut trăi o experiență deosebită. Aprecieri pentru elevii din familiile mixte (cu un singur părinte adventist) și pentru părinții care nu au adus argumente ca să-și justifice poziția nebiblică.

Îngrijorare mare față de atitudinea inexplicabilă a unor părinți cu slujbe în biserică!

Am fost încurajați auzind că tatăl unei eleve era nemembru și directorul unei școli și i-a permis fiicei lui să decidă cum o lasă conștiința!

Alt părinte nemembru s-a angajat chiar în susținerea procesului contra Ministerului Educației Naționale.

O serie de alte evenimente au scos în evidență activitatea din bisericile conferinței:

- au fost inaugurate 11 case de rugăciune: Câmpulung Muscel, Rucăr (Argeș), Păru Rotund, Brânceni, Dobrotești 2, Năsturelu (Teleorman), Băilești, Palilula (Dolj), Dobrețu, Osica (Olt), Budești (Vâlcea);

- au fost organizate festivaluri zonale ale tineretului, care au

CONFERINȚA TRANSILVANIA de NORD

1. Anul 2000 nu este un nou an de dezamăgire, asemenea celui din 1844, și nici un argument nou al neputinței lui Dumnezeu de a interveni în istoria pământului. Dimpotrivă, este o nouă dovadă de iubire, har și așteptare pentru lucrarea vieții noastre, precum și o nouă ocazie de a percepe iubirea Lui în dimensiuni noi.

Anul trecut a oferit ocazii noi, ne bănuite, de înflăcărare privind îndeplinirea misiunii ca biserică. Vizita fratelui Mark Finley în perspectiva seriei evanghelistice ce urma să aibă loc în toamnă a fost un imbold puternic pentru mulți. Inițiative noi și curajoase au colorat și mai mult paleta de lucru a colegilor și bisericilor locale, în vederea predicării Cuvântului.

În localități în care până nu demult adventismul era un cuvânt străin sau poate avea puțini reprezentanți, astăzi avem deja biserici înființate. Amintesc aici bucuria celor din Dealul Ștefăniței, Vișeu de Sus (Maramureș), Monariu (Bistrița), Vințu de Jos, Sebeș (Alba) sau viitoarele biserici, precum Negrești-Oaș (Satu Mare), Hodod (Sălaj) și altele. Îmi reamintesc bucuria acelor care au reușit să pregătească altarele lor de închinare ca niște jertfe-biserici fără cusur pentru Domnul, predate în serbările de inaugurare din Sighet, Seini, Ruscova (Maramureș) sau Coldău (Bistrița). Sacrificiile făcute pentru a avea asemenea bucurii și satisfacții nu pot fi exprimate în valori sau cuvinte omenești. Domnul apreciază fiecare bănuț al văduvei

CONFERINȚA TRANSILVANIA de SUD

1. Atingerea țintelor, a obiectivelor îndrăznețe care au fost planuite cu rugăciune, pe genunchi, ținând seama, pe de o parte, de nevoile acute ale omenirii și, pe de altă parte, de posibilitățile limitate din tolbele noastre, ne face să recunoaștem că fiecare obiectiv realizat în anul 1999 se datorează binefacerilor Domnului și este o dovadă a cărmuirii Sale în Israelul spiritual în care ne constituim. Privind în urmă la zilele anului 1999, inima ni se umple de bucurie, ochii ni se umezesc de lacrima recunoștinței, iar mâinile ni se încălează mai hotărâte pe coarnezle plugului Evangheliei, pentru ca ultima brazdă să fie mai adâncă, mai dreaptă, mai răscolitoare pentru semenii noștri, pe care vrem să-i vedem în cer.

Ne bucurăm că răsăr biserici noi, faruri de lumină așezate pe munte, bastioane ale adevărului unic al Bibliei, cetăți de scăpare pentru cei care vor să fugă din Babilon, în căutarea acelei păci pe care o poate da doar Isus. Și în anul care s-a scurs am avut asemenea bucurii.

Astfel, în 6 februarie, cei 10 membri ai comunității Voiniceni au găzduit de 10 ori pe atât de mulți oaspeți, la sărbătoarea inaugurală a comunității. Lipsa unui cor autohton a fost suplinită de corul maramureșean din comunitatea Moisei, care s-a prezentat într-un număr impresionant, în costum tradițional. Au fost prezenți o mulțime de săteni.

În data de 6 martie, ca o floare a primăverii, biserica Tg. Mureș „C” și-a deschis porțile în semn de sărbătoare inaugurală, după ani de sacrificii

CONFERINȚA BANAT

de Jos (Hunedoara). Aceste noi entități spirituale sunt lumini care se aprind în locuri noi. O mulțime de noi grupe organizate așteaptă ziua când vor deveni și ele biserici în toată regula. Cred că dificultățile materiale cu care ne confruntăm din ce în ce mai dramatic nu au voie să stăvilească creșterea atât calitativă, cât și numerică a bisericii noastre.

2. La încheierea alegerilor din bisericile locale, am sentimentul că am făcut un pas mai aproape de voința divină. De fiecare dată m-am înțeles, cu neliniște, dacă rezultatul este cel dorit de Dumnezeu și nu pot să mă laud că m-am simțit prea confortabil. Știu că voința umană prea puternică poate să contravină voinței divine și chiar să deformeze cursul lucrurilor într-o măsură semnificativă. Anul acesta simt că ne-am apropiat mai mult de ceea ce așteaptă Dumnezeu. De unde pot să-mi dau seama de acest lucru? În mod clar, perioada alegerilor a fost mai liniștită și mai lipsită de tensiuni decât altădată.

Acesta poate fi un semnal destul de sigur al călăuzirii divine. Nu am avut niciodată convingerea că acolo unde se dezvoltă sentimente puternice negative este prezent și activ și Duhul Domnului. Este adevărat că Dumnezeu lucrează la fel de bine în vreme de criză ca și în timp de pace și liniște, dar maniera de lucru prin care Duhul Sfânt conduce mințile oamenilor, când lucrează împreună, este consensul liniștit și matur. Apreciez că anul acesta am avut mai mult consens în imensa majoritate a adunărilor de alegeri.

Folosesc acest prilej pentru a adresa cuvinte de încurajare celor care au fost chemați să poarte răspunderile sfinte pentru următorii doi ani. Voi ați fost puși de Dumnezeu să sluiți în biserică Sa, chiar dacă lucrul acesta a fost săvârșit prin judecata și hotărârea omenească. Voi vă aflați la îndemâna Sa și în mâna Sa. Dumnezeu așteaptă să vadă din partea voastră dorința sinceră de a sluji fiecare după puterile și chemarea primită. Voi sunteți împreună slujitori unii cu alții, de aceea căutați să vă ajutați reciproc și să oferiți lui Dumnezeu ocazia să lucreze prin voi. În fața bisericii

CONFERINȚA MOLDOVA

mai importante evenimente despre care vom vorbi mai pe larg la punctul 3.

• **Inaugurări** – pe fondul crizei economice majore, suntem plăcut impresionați de spiritul de sacrificiu al fraților noștri manifestat și prin continuarea imensului șantier care înseamnă peste 70 puncte de lucru, din care în anul 1999, cu ajutorul lui Dumnezeu, au fost inaugurate locașurile de rugăciune: Vaslui-Betel, Nichiteni, Mileanca (Botoșani), Ciprian Porumbescu (Suceava), Cuca (Galați).

• **Colportaj** – un record demn de a fi reținut: în anul 1999 s-a depășit cifra de un miliard de lei la vânzarea cărților de către colportori și s-au contactat în felul acesta peste 25.000 de familii. Este îmbucurător să constatăm că numărul persoanelor neadventiste care citesc literatura adventistă este considerabil mai mare decât numărul actual al membrilor noștri. Anul acesta au fost organizate 6 școli de colportaj, la care a participat un număr însemnat de membri. Dintre ei, mulți lucrează deja cu normă întreagă sau parțială.

• **Mărturii** – în urma unei hotărâri a Comitetului Conferinței de a relansa studiul Spiritului Profetic, am dotat anul acesta fiecare comunitate cu un set complet de *Mărturii* traduse și tipărite în cadrul bisericii noastre (apreciem comunitățile din Milișăuți, care au mai comandat 70 de seturi). Cele nouă volume de *Mărturii*, împreună cu Biblia și *Advenștii de ziua a șaptea cred...* formând un *set profetic*, au fost bine primite în comunitățile noastre, ceea ce constituie un semnal profetic.

2. Alegerile locale s-au desfășurat până acum în 80% dintre comunitățile conferinței și au cunoscut un caracter de normalitate, liniște și naturalitate. Reținem două aspecte importante:

- a) condițiile de viață din ce în ce mai grele cer un sacrificiu mai mare din partea conducătorilor comunității, ceea ce explică fenomenul – totuși restrâns – de ezitare în fața acceptării de răspunderi în comunitate. Să nu uităm că făgăduința puterii este pe măsura credinței noastre, iar răsplata este tot mai aproape;
- b) plecările la muncă în străinătate,

CONFERINȚA MUNTENIA

Rădoiș. Evenimentul a avut loc în comunitatea Brâncoveanu din București, pe data de 16 octombrie. A fost o ocazie solemnă și binecuvântată atât pentru biserică locală, cât și pentru lucrarea din conferința noastră.

Cum bine știm, trăim în zilele de pe urmă și evenimentele se succed cu mare repeziciune, atât în viața bisericii, cât și în afara ei. Acest lucru face ca selectarea lor pentru a fi menționate cu un caracter mai aparte să fie dificilă.

Nu putem totuși să nu amintim cel mai emoționant și mai tulburător eveniment care a electrizat întreaga biserică din țara noastră și din lumea întreagă.

Examenul de capacitate a scos în evidență încă o dată cât de reală este lupta dintre Hristos și Satana și cât de incomozi rămânem noi ca biserică pentru lume și pentru societate.

Acest examen al copiilor a fost în același timp o repetiție pentru marile teste ce stau în fața întregii biserici.

A fost un act al credinței și al devotamentului față de Adevăr. Biserica a demonstrat cu hotărâre că știe ce vrea și că este gata să rămână și singură, dar să lupte pentru păstrarea și descoperirea adevărilor încredințate, indiferent cât de mare este prețul plătit. Duhul Sfânt lucrează și pregătește un popor pentru mărturia finală cu urmări veșnice.

2. Alegerile de slujbași produc de regulă și tensiuni și uneori chiar crize la nivelul bisericii locale.

Nu cred că ne putem îngădui să mai privim spre noi înșine cu atâta prețiozitate, încât să credem că fără noi se prăbușește lucrarea sau biserica...!

E timpul să înțelegem că unicul nostru scop în viața de credință este „să-L descoperim pe Hristos în

CONFERINȚA OLTEȚIA

evidențiat un imens potențial al bisericii de mâine;

- Festivalul AMICUS, tradițional la Craiova, punând în valoare forța intelectualității din biserică,

- o adevărată salbă de tabere de instruire a liderilor din cadrul secțiilor departamentului tineret și copii,

- cantonamentul pastoral de la Sătic,

- botezarea a peste 30 de tineri în cadrul Liceului Adventist din Craiova,

- școala prezbiterilor, precum și întruniri zonale ale departamentelor Școala de Sabat și Isprăvnicie.

2. Alegerile la nivelul bisericilor locale au pierdut mult din „înflăcărea” de altădată. Datorită emigrării, s-a diminuat foarte mult „lotul” celor dintre care să fie aleși slujbașii locali. Astfel, a fost nevoie să se apeleze la unii membri care depuseseră de mult timp armele sau chiar să se reducă schema de slujbe în raport cu mărimea bisericii. Din nefericire, în câteva biserici foarte mici a fost foarte dificil să se găsească un număr minim de slujbași, soluția extremă fiind revenirea lor la statutul de grupă.

Încă suntem balcanici, încă slujba nu e percepută ca o mare responsabilitate. Constațiile zgometoase, uneori dure, nu sunt o bună mărțurie pentru un urmaș al lui Hristos. Din nefericire, au fost luate chiar și măsuri disciplinare contra unor membri care „au dat năvală”.

Mesajul pentru cei aleși vizează în primul rând atitudinea față de slujbă. Să nu fie superficiali și să nu abandoneze postul pentru a pleca peste hotare. Doi ani ei sunt sub contract cu biserică și cu Duhul Sfânt, care a zis: „Puneți-i deoparte”!

Apoi, spiritul în care să slujească trebuie să fie același cu al lui Hristos: să conducă la unitatea și la creșterea bisericii.

3. Pe lângă orientarea spre o experiență deosebită și spre părtășie, programul „Cincizecimea pentru mine” a ajutat la depășirea multor obstacole care ar fi diminuat o serie

CONFERINȚA TRANSILVANIA de NORD

sau orfanului. Fiecare asemenea ofrandă este ca un steag de biruință înfipt cu jertfe mari, de cele mai multe ori imposibil de descris.

Apreciez în mod deosebit fiecare efort depus în vederea proclamării Cuvântului lui Dumnezeu. Mă bucur pentru disponibilitatea, spiritul de sacrificiu și dăruire de care membrii conferinței dau dovadă în acest timp greu financiar și doresc ca Dumnezeu să binecuvânteze străduințele depuse astfel ca ele să rodească înzecat, după Cuvântul Său.

Vreau să mulțumesc colegilor pastori din conferință pentru spiritul cald și deschis de colaborare în care am lucrat împreună anul trecut și soților acestora pentru sprijinul acordat soților în lucrare.

Privind în urmă, îmi dau seama că 1999 a fost cu adevărat un an de reviriment și acțiune sporită în toate departamentele conferinței noastre. Evidențele noastre incomplete vorbesc de mult peste 400 membri botezați (unul la 16 membri). Probabil nu foarte mulți, dar este primul semn clar de creștere a numărului de botezuri după 1992, când cifra de atunci era în jurul lui 600. Numărul de botezuri este un rezultat clar al misiunii dificile și al lucrării specifice din conferința noastră, într-o lume ce aspiră la slujire în vest pentru câștiguri occidentale comparate cu cele de aici. În mijlocul a ceea ce oferă o lume secularizată și având la dispoziție posibilitatea vremii, mulțumim lui Dumnezeu pentru experiențele cu totul deosebite avute aici.

2. Problema actualizării conducătorilor din bisericile locale a fost un test trecut strălucit de marea majoritate a bisericilor din conferință. Dacă au fost menționați, ele au trădat conștiința membrilor cu privire la răspunderile care le sunt oferite sau, în cel mai rău caz, refuzul unei slujbe pentru care cel în cauză nu se consideră vrednic.

Orientarea bisericilor locale spre un tineret serios și consacrat a creat entuziasm pentru viitorul bisericii.

CONFERINȚA TRANSILVANIA de SUD

ciu, rugăciune și oboseala așezării pietrei peste piatră. Au fost prezenți mulți oaspeți, dintre care amintim mai ales pe primarul municipiului Tg. Mureș, domnul Fodor Imre, reprezentanții Universității Southwestern Institute din Texas.

În primăvară, reprezentanții cei mai autentici ai acestui anotimp – tinerele și tinerii conferinței noastre – s-au strâns în trei centre: Sibiu, Brașov și Tg. Mureș, la Festivalul Tineretului ținut sub genericul „Timoți”. S-a dovedit că avem un tineret nu doar numeros, ci valoros, animat de ținte spirituale înalte și doritor să fie util în cauza lui Dumnezeu. S-a evidențiat faptul că tinerii noștri sunt mult mai mult preocupați de dimensiunea spirituală a acestor întâlniri decât de amuzament și show.

Întregul corp de pastori, cu întreaga lor familie, a avut o întâlnire aparte la Sovata, între 28-30 mai, pentru a se ruga și a studia Cuvântul lui Dumnezeu împreună. Întâlnirea a culminat cu sărbătoarea Sfintei Cine. Impresiile adânci, beneficiile spirituale ale acestei ocazii au lăsat în inima fiecăruia dorința reeditării unui asemenea eveniment în fiecare an.

La 23 octombrie, în comunitatea Sărmaș, a avut loc serviciul întăririi ca pastori a fraților Szasz Cserei Geza, Faluvegi Daniel și Topor Iuliu. Aceasta a fost prima hirotonire pastorală care s-a ținut în comunitatea Sărmaș. Predica a arătat că dorința grecilor de odinioară, „vrem să vedem pe Isus”, este și o solicitare majoră a contemporaneității, la care avem datoria și privilegiul să răspundem pe măsură.

Frățietatea din Miheșu de Câmpie (Mureș) a construit un frumos locaș de închinare pe dealul care domină comuna. Sărbătoarea inaugurală a avut loc în 13 noiembrie.

În Ibănești, o comunitate de 72 de membri, frățietatea a zidit de mult biserică, în condițiile grele ale regimului comunist, dar a rămas ceva neterminat: serbarea de inaugurare. La data de 4 decembrie, în prezența multor musafiri din comunitățile ve-

CONFERINȚA BANAT

noastre stau experiențe și planuri care cer o consacrare permanentă. Cu siguranță că familiile voastre vor fi înțeleghătoare cu timpul și energia pe care voi le dedicați lui Dumnezeu și-L rog pe El să vă binecuvânteze pe toți.

3. „Cincizecimea pentru mine” a fost, într-adevăr, o experiență unică în viața bisericii și a fiecărui membru în parte. Unele biserici doresc să continue cumva această revărsare de har, astfel că a fost aleasă o carte în studiu sau alte forme de prelungire a acestui fel de viață spirituală. „Fapte 2000” nu se limitează la campania de evanghelizare prin satelit din toamna trecută. Materialul video produs cu acea ocazie continuă să fie prezentat atât în biserici care nu au avut echipamentul necesar la vremea transmisiei directe, cât și în locuri noi. Ceea ce este mai important urmează după prezentarea seriei de prelegeri. Chiar dacă rezultatele statistice nu sunt strălucitoare, „Fapte 2000” este un program venit la vremea cuvenită, iar adevăratul impact se va vedea mai târziu. Pe această cale biserica din România a câștigat un loc meritat între forțele spirituale necesare înnoirii și vindecării morale a lumii în care trăim.

4. Anul în care am intrat are o serie de particularități, în afară de rotunjimea cifrei pe care o folosim. Mulți dintre noi nu am crezut că mai apucăm să trăim aici, pe pământ, acest an. Dar anul 2000 a venit și noi ne aflăm tot aici. Suntem aproape acasă, așa cum ne spune și cuvântul de ordine al sesiunii Conferinței Generale, iar această apropiere ne cere să fim pregătiți. Programul conferinței noastre are în vedere acoperirea convenabilă a teritoriilor încă neatinse. Acest lucru vrea să spună proiectul „Banat 2001, Acasă”. Accentul principal cade pe încurajarea tinerilor să accepte provocarea campusurilor noi și sprijinirea lor logistică și materială. Cu o asemenea armată bine instruită și călăuzită, așteptăm ca Dumnezeu să-Și împlinească față de noi făgăduințele Sale.

Ion Buciuman

CONFERINȚA MOLDOVA

determinate de aceleași condiții amintite mai sus, au lăsat unele comunități fără oamenii cei mai destoinici; pentru moment, suntem în căutare de soluții la această situație complexă.

3. Fără a fi coborât foc din cer într-un mod spectaculos, așa cum poate ne-am fi dorit, experiența „Cincizecimii” ne-a convins din nou de nevoia unității și a implicării fiecărui membru în slujire. Ca o dovadă – cel puțin din punct de vedere cantitativ – numărul de botezuri (886) a crescut simțitor față de anul evanghelistic precedent (582). Ne bucură faptul că multe comunități au decis să reia programul „Cincizecime pentru mine”. Iar flacăra „Faptelor 2000” continuă să ardă între noi prin cei care se botează, prin seminariile care sunt în desfășurare și prin numărul tot mai mare al celor care se consacră pentru vestirea Evangheliei. De asemenea, flacăra aceasta a cuprins și zone mai greu accesibile, cum ar fi: Dersca, Miclăușeni, Bursuceni, Luncușoara, Oțeleni, Dămuc, Hlipiceni, Adâncata, Cavadinești, Oașu, Schitu Duca, Dorna Candreni. Mulțumim lui Dumnezeu pentru trupa de avangardă a evangheliștilor voluntari și ne rugăm pentru posibilități care să permită continuarea activității lor.

4. Scrutând cu credință și speranță orizontul împlinirii profetice ce ne stau în față, vedem prin credință, pentru zilele ce vor urma, o biserică unită, ai cărei membri – pastori și credincioși – își dau mâna pentru încheierea lucrării. Vedem o Biserică preocupată de soarta societății și care dezvoltă programe tot mai variate și eficiente pentru lansarea ultimei și marii strigări. Împlinirea acestei viziuni glorioase a ultimelor evenimente nu se poate realiza decât pe genunchi. De aceea chemăm insistent tot poporul advent la rugăciune și consacrare pentru ca ploaia Duhului Sfânt să se reverse din abundență în comunitățile, familiile și sufletele noastre și ne unim împreună cu proorocul Zaharia pentru a lansa apelul: „Cereți de la Domnul ploaie!” (Zah 10,1).

Teodor Huțanu

CONFERINȚA MUNTENIA

gândire, cuvinte și acțiune”, îndeplinirea unor responsabilități fiind doar o consecință a dorinței noastre de a-L înălța pe Hristos.

3. Acțiunea „Fapte 2000” s-a dorit a fi o treaptă spre revărsarea Ploii Târzii. Așa se face că una dintre componentele acestui plan s-a intitulat „Cincizecime pentru mine”.

Ca idee, a prins repede și a fost foarte bine primită. Un timp spiritual de „cincizecime” părea să cuprindă întreaga suflare și să se declanșeze revirimentul atât de așteptat.

Dar, ca și în lumea naturală, dacă nu intervine o forță din afară pentru a menține ordinea, entropia acționează după legile ei și în viața spirituală, dacă nu există susținere permanentă și atunci se răcește, se pierde din interes și se stinge.

Cine va da socoteală pentru toate acestea? Cu siguranță cei care au fost puși ca străjeri ai o mare răspundere pentru acestea.

Oricum, experiența în sine a fost nu numai benefică la modul general, pentru unii chiar a rămas ca o experiență a unui mod de a fi și aceștia continuă în acest fel, ba chiar îmbogățindu-se.

4. N-am avut niciodată simțământul că sunt un vizionar și m-am sfiit să prezint ceva ca fiind o viziune de viitor care să fie demnă de urmat și de alții. Am convingerea că ceea ce este în fața noastră va fi o demonstrație a ceea ce poate face această biserică după ce va interveni Dumnezeu în viața ei. Prin aceasta înțelegând schimbare în viața mea, a familiei mele și a fiecăruia ce dorește să devină „un stâlp în Templul lui Dumnezeu”.

Fie ca bunul Dumnezeu să ne dea fiecăruia viziunea nevoii personale și tuturor simțământul de unitate în gândire și fapte prin Duhul Sfânt. Amin.

Teofil Petre

CONFERINȚA OLTENIA

de inițiative locale și naționale, în special programul „Fapte 2000”. Nu a fost un entuziasm artificial, ci un barometru al nivelului diferit la care bisericile sau membrii se află. Mobilizarea pentru misiune a fost un efect direct al programului „Cincizecimea pentru mine”, mulți lucrători fiind „tocmiți” în timpul acelei perioade.

Programul „Fapte 2000” nu a atins cotele prevăzute, dar a fost mobilizator atât pentru bisericile cu tehnică de receptare, cât și pentru cele care l-au preluat în etapele următoare.

Interesul membrilor și participarea la toate prelegerile au fost net superioare anilor trecuți. Acolo unde s-a continuat cu programe adecvate, s-au obținut rezultate bune. Chiar și grupele din răspândiri au organizat „Fapte 2000”!

4. Pentru 2000 doresc o biserică preocupată de idealuri înalte, care să renunțe la toate frământările minore, consumatoare de multă energie.

Sub deviza „Tu și cercul tău de influență” să poată fi pus în valoare fiecare dar spiritual.

Vom urmări două obiective majore: a) dezvoltarea și consolidarea grupelor și bisericilor mici, b) desfășurarea de programe spirituale trimestriale în toate bisericile, simultan, cum ar fi: Reforma sănătății, Rolul Spiritului Profetic, Adevărata educație creștină etc.

Considerăm că evanghelizarea va fi efectul colaborării tuturor pastorilor cu membrii bisericilor locale și integrarea membrilor nou-veniți va beneficia de o grijă specială din partea fiecăruia.

Formula de succes pentru anul 2000 este garantată și aparține fiecărui credincios: o viață devoțională zilnică la cote înalte și folosirea la capacitate a talanților încredințați.

Sabinel Bancu

CONFERINȚA TRANSILVANIA de NORD

Ceea ce s-a investit în aceștia acum este folosit chiar acolo, în biserică.

Fac un apel din inimă la toți colaboratorii aleși din conferință să nu piardă din vedere niciodată obiectivul și ținta pentru care trăim, străduindu-se ca, prin eforturile cerute, prin Duhul Sfânt și împreună cu Hristos, să urcăm fiecare treaptă spre mântuire.

3. „Cincizecimea pentru mine” a fost un proiect străin inițial, pentru ca, gustând din el, să-i constatăm dulceața și roadele. Faptul că a fost inițiat cu un scop precis pentru o anumită perioadă nu ne împiedică să reluăm și cu alte ocazii acest program devoțional de pregătire pentru slujire.

El poate fi reorientat, actualizat și adaptat la cerințele specifice ale vremii. A fost o binecuvântare să putem avea un program comun de pregătire spirituală în vederea secerișului.

4. Muchia mileniilor concretizată în zilele anului 2000 constituie pentru noi un timp pe care vrem să-l folosim cât se poate de judicios.

Amintesc câteva priorități: a) cunoașterea mai aprofundată a Mântuitorului nostru Isus Hristos și apropierea de El, b) pregătirea în vederea revenirii lui Hristos, c) răspândirea adevărului cu privire la mântuire la absolut toți cei din jur, d) recuperarea celor care s-au pierdut în războiul cu păcatul, e) o viață de sacrificiu și dăruire pentru Dumnezeu și pentru semenul meu.

Sunt pregătite vârfuri de lance ale Evangheliei pentru locuri încă neexplorate. Avântul mișcărilor și curențelor adiacente sau paralele cu adevărul sunt un pericol crescând. Îmi dau seama că, alături de forțele care luptă din afara bisericii împotriva rămășiței, cresc rândurile celor din interiorul ei care, ca o armă secretă, își va face efectul la vremea lui, așa cum ne avertizează profeția. Ceea ce este cel mai important este conștiința că, împreună cu Isus, vom avea cele mai frumoase experiențe și strălucite biruințe.

Iosif Suciu

CONFERINȚA TRANSILVANIA de SUD

cine și a câtorva pastori care prin activitate sunt legați de Ibănești, am dedicat imobilul cauzei celei mai sfinte.

A devenit o frumoasă tradiție concertul de la Sala Mare a Palatului Culturii când, sub bagheta directorului Filarmonicii de Stat, fratele Cazan Vasile, au răsunat colinde clasice, imnuri creștine consacrate, anunțând un sfârșit de an, de deceniu, de secol, de mileniu.

2. Alegerile slujbașilor în comunități sunt adevărate teste care dau posibilitatea cunoașterii gradului de implicare al membrilor, natura relațiilor dintre membri, gradul de spiritualitate al comunității. În comunitățile unde ne-am așteptat la mai multe probleme, pe baza experienței trecutului, alegerile au decurs liniștit. În unele comunități apare fenomenul refuzului de a primi vreo slujbă, fără să existe o motivație întemeiată. Abia așteptăm să ținem ultimele alegeri, să alegem acei slujbași noi, ca și Iosua, care să treacă poporul dincolo de Iordan.

3. Deși „Cincizecimea pentru mine” se dorea a fi nu doar un program al unui an de activitate evanghelică, nu prea se vede că efectele sale specifice ar trece dincolo de hotarele anului. Beneficiul concret de care se poate vorbi în urma prelegerilor „Fapte 2000” este intrarea în biserică a celor 697 de suflete până la 31 decembrie. Deși ținta noastră a fost mai înaltă, ne bucurăm deoarece este un record în ultimii 5 ani și astfel trecem de cifra de 9000 de membri în Conferința Transilvania de Sud.

4. Pe baza profeției, știm că anul 2000 va aduce mai multe zero-uri pe plan material, totuși planurile fiecărui departament sunt pline de încredere în călăuzirea lui Dumnezeu, în spiritul de abnegație al fraților și credem că săgețile pornite din încordarea arcurilor noastre își vor atinge ținta prin providența lui Dumnezeu. Asociația Pastorală și-a propus ca fiecare pastor să activeze și în câte o zonă fără prezență adventistă.

Emilian Niculescu

Declarația Conferinței Generale privind controlul nașterilor

Tehnici științifice permit astăzi un control mai mare decât era posibil în trecut, al reproducerii și fertilității umane. Aceste tehnici fac posibile relații sexuale cu o mare reducere a gravidității și nașterilor. Cuplurile căsătorite creștine au capacitatea potențială de control al fertilității, care ridică numeroase întrebări cu largi implicații religioase, medicale, sociale și politice. Ca rezultat al acestor noi posibilități, există oportunități și beneficii, dar au apărut și provocări, dezavantaje și efecte secundare adverse. Sunt implicate și aspecte morale ale problemei, care trebuie luate în considerare. Creștinii, credincioșii, care va trebui să ia decizia lor personală în această privință, trebuie să fie informați, astfel ca hotărârea lor să fie bazată pe principii biblice.

Printre chestiunile care trebuie luate în considerație este aceea dacă este potrivit ca omul să intervină în procesul biologic natural al reproducerii umane. Dacă se constată că o atare intervenție este potrivită, se ridică alte întrebări privitoare la ce anume, când și cum se va proceda. Alte preocupări conexe ar fi următoarele:

- posibilitatea favorizării imoralității sexuale, pe care, în subsidiar, folosirea mijloacelor contraceptive disponibile ar putea să o promoveze,
- probleme de discriminare și dominare legate de privilegiile și prerogativele de natură sexuală, privind atât bărbații, cât și femeile,
- aspecte sociale, incluzând dreptul societății de a încălca libertatea individuală în interesul general, precum și mărirea costurilor protecției sociale economice și educaționale pentru cei defavorizați, și

- probleme privind responsabilitatea noastră de administratori raportate la rata creșterii demografice și la folosirea resurselor naturale.

O declarație a considerațiilor morale privitoare la planificarea familială trebuie așezată în contextul larg al învățăturilor biblice privind

sexualitatea, căsătoria, rolul de părinte, creșterea și valoarea copiilor și al înțelegerii conexiunilor dintre aceste aspecte. Fiind conștienți de diversitatea opiniilor din biserică, următoarele principii, fundamentate biblic, sunt prezentate cu scopul să informeze și să călăuzească în luarea unei hotărâri:

1. Responsabilitatea în isprăvnicie. Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, bărbat și femeie, cu capacitatea de a raționa și de a lua decizii (Is. 1,18; Ios. 24,15; Deut. 30,15-20). Dumnezeu le-a dat oamenilor stăpânirea asupra pământului (Gen. 1,26,28). Această stăpânire presupune supraveghere și grijă față de natură. Isprăvnicia creștină implică, de asemenea, asumarea responsabilității privind procrearea umană. Sexualitatea, ca o caracteristică a naturii umane pe care omul este chemat să o administreze, trebuie să fie exprimată în armonie cu voința lui Dumnezeu (Ex. 20,14; Gen. 39,9; Lev. 20,10-21; 1 Cor. 6,12-20).

2. Procrearea – scop al sexualității. Perpetuarea familiei omenești este unul dintre scopurile lui Dumnezeu privind sexualitatea umană (Gen. 1,28). Deși s-ar putea deduce că, în general, scopul mariajului este nașterea copiilor, Scriptura nu prezintă niciodată procrearea ca pe o obligație [și condiție]* a oricărui cuplu care dorește să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Este adevărat totuși faptul că revelația divină acordă o mare valoare copiilor și subliniază bucuria de a fi părinte (Mat. 19,14; Ps. 127,3). Nașterea și creșterea copiilor îi ajută pe părinți să-L înțeleagă pe Dumnezeu și să-și dezvolte compasiunea, atitudinea atentă și prevenitoare, umilința și altruismul (Ps. 103,13; Luca 11,13).

3. Scopul unificator. Sexualitatea slujește scopului unificator în căsătorie, scop distinct de cel procreator și stabilit de asemenea de Dumnezeu (Gen. 2,24). Sexualitatea în relația de căsătorie este menită să includă bucurie, plăcere și încântare (Ecl. 9,9; Prov. 5,18,19; Cânt. Cânt. 4,16-5,1). Este în intenția lui Dumnezeu ca soțul și soția să trăiască comuniune

* Nota trad., ca toate cele în paranteze drepte

nea sexuală și în afara intenției de reproducere (1 Cor. 7,3-5), o comuniune care să făurească și să consolideze legături strânse și să protejeze partenerii conjugali de relații extramaritale deplasate (Prov. 5,15-20; Cânt. Cânt. 8,6.7). În intenția și planul lui Dumnezeu, intimitatea sexuală maritală nu este destinată în mod exclusiv scopului conceptiv. Sfânta Scriptură nu interzice cuplurilor căsătorite să se bucure cu încântare și dragoste unul de altul și de relațiile conjugale, luând totodată măsuri de prevenire a sarcinii.

4. Libertatea de alegere. Atât prin creație, cât și în cadrul planului de răscumpărare prin Hristos, Dumnezeu a lăsat ființelor umane libertatea de alegere și El le cere să-și folosească această libertate cu responsabilitate (Gal. 5,1.13). În planul divin, soțul și soția constituie o unitate familială distinctă, ambii având atât libertatea, cât și responsabilitatea de a fi copărtași în luarea hotărârilor privind familia lor (Gen. 2,24). Este necesar ca cei doi parteneri căsătoriți să se consulte privind planificarea familială, fiind gata fiecare să țină seamă de opinia și de trebuințele celuilalt, ca și de ale sale (Filip. 2,4).

Pentru cei care au decis să aibă copii, alegerea aceasta nu poate fi nelimitată. În această alegere a lor, viitorii părinți trebuie să fie informați și să țină seama de câțiva factori determinanți, inclusiv de capacitatea lor reală de a asigura cele necesare copiilor (1 Tim. 5,8), de sănătatea biologică, psihică și spirituală a mamei și a altor persoane care au grijă de copii (3 Ioan 2; 1 Cor. 6,19; Filip. 2,4; Efes. 5,25), circumstanțele de ordin social și politic în care copiii se vor naște (Mat. 24,19) și de calitatea vieții și a resurselor disponibile pe scară mondială. Noi suntem ispravnicii ai creației lui Dumnezeu, iar acest fapt presupune să avem o perspectivă mai largă decât fericirea noastră și decât dorințele noastre, ținând seama și de trebuințele celorlalți (Fil. 2,4).

5. Metodele contraceptive potrivite. Decizia morală legată de alegerea și utilizarea metodelor contraceptive trebuie să fie determinată de cunoașterea mecanismului de acțiune, a posibilelor efecte secundare asupra sănătății fizice sau emo-

ționale și a costurilor implicate. O parte dintre metodele contraceptive – cum ar fi cele tip barieră fizică [prezervativ, diafragm], spermicide [soluții, geluri cu reacție acidă, careucid spermatozoizii] și sterilizarea [secționarea și ligatura tubelor uterine la femeie sau a funiculului spermatic la bărbat] – previn concepția și sunt acceptabile sub aspect moral. Alte metode, cum ar fi dispozitivele intrauterine [sterilet], pilula hormonală sau implantul pot bloca eliberarea ovulului feminin (ovulația), fecundarea ovulului de către spermatozoidul masculin sau cuibărirea ovulului în mucoasa uterină (nidarea). Datorită incertitudinii privind acțiunea lor într-o anumită situație, ele pot fi suspecte sub aspect moral pentru cei care consideră că viața umană trebuie protejată imediat după fecundare. Cum însă majoritatea ovulelor fecundate nu reușesc să realizeze cuibărirea sau se pierd după nidare, chiar în absența oricărei metode contraceptive, metodele hormonale și dispozitivele intrauterine [sterilet] care au efecte similare pot fi considerate acceptabile sub aspect moral. Avortul, întreruperea intenționată a unei sarcini constituite, este inacceptabil din punct de vedere moral, ca mijloc contraceptiv.

6. Abuzul de mijloace contraceptive. Deși capacitatea crescândă de a controla nașterile și de a proteja împotriva unor boli cu transmitere sexuală poate fi utilă multor cupluri căsătorite, mijloacele contraceptive pot fi folosite greșit și abuziv. De exemplu, cei care încep viața sexuală înainte de căsătorie sau cei care comit adulter – relații sexuale extraconjugale – ar putea fi mult mai tentați către un astfel de comportament datorită oportunităților ivite prin existența mijloacelor contraceptive. Folosirea acestor metode pentru a proteja relațiile sexuale pre- și extramaritale poate reduce riscul îmbolnăvirii și/sau pe cel al sarcinii, dar toate celelalte efecte dăunătoare și caracterul imoral al acestor relații rămân.

7. O abordare răscumpărătoare. Disponibilitatea mijloacelor de planificare familială impune ca o necesitate și mai stringentă educația sexuală și pe cea morală. Va trebui să diminuăm și să re canalizăm efortul de condamnare spre cauza mai bună a educației și spre o abordare răscumpărătoare care caută să permită fiecărei persoane să se lase consiliată și convertită de lucrarea profundă a Duhului Sfânt.

Redacția a invitat un grup de persoane să se adune în jurul unei mese rotunde și să discute semnificațiile și aplicarea acestei declarații: Marciana Popescu, sociolog, decanul Facultății de Asistentă Socială din cadrul Institutului Teologic Adventist, Gily Ionescu și Sorin Săndulache, medici, și George Uba, director pentru viața de familie în Conferința Muntenia. (Vezi pagina următoare.)

Dialog – Declarație de consens a Bisericii Adventiste

Marciana Popescu: Din perspectiva noastră, anul 1999 a reprezentat un moment de turură în modul în care biserica privește problemele practice ale vieții creștinului. Aceasta este probabil cel mai bine materializată într-o serie de declarații care vorbesc direct omului, încercând să se ocupe de întrebările pe care fiecare dintre noi ni le-am pus cu privire la viața creștină, așteptând un răspuns care nu era foarte concret în Biblie, nici în regulamentele bisericii și temându-ne să ne dăm singuri un răspuns la lucrurile pe care nu le înțelegem.

În acest sens, a apărut, anul trecut, Declarația Conferinței Generale Privind Controlul Nașterilor.

La noi, sexualitatea a fost un lucru despre care nu s-a vorbit sau s-a vorbit puțin, în fața unor reguli pe care le înțelegeam sau nu le înțelegeam, de care ne temeam și pe care le aplicam în dorința noastră ca lucrurile să meargă bine, după voia lui Dumnezeu.

George Uba: Există, în mentalitatea creștină, o predispoziție de a accepta sexualitatea numai în scopul procreării, neglijându-se alte scopuri, pe care Dumnezeu le-a lăsat și care transpar evident în Sfânta Scriptură. Aceste alte scopuri, pe care Biblia le tratează, cum ar fi plăcerea împărtășită în sexualitate, romantismul intimității, jocul intimității, sunt în general negate de o gândire așa-zis religioasă, care s-a impus pentru a obține puritatea creștină în sfințire.

Nu e deloc deplasat să spunem că sexualitatea, în toate scopurile ei lăsate de Creator, vine ca o componentă importantă a dezvoltării caracterului, învățându-ne să ne oferim total celuilalt în dragoste. Consider că trebuie să avem în atenție aspectele acestea, pentru a așeza această declarație pe niște baze biblice complete.

Gily Ionescu: Sexualitatea ca binecuvântare sau dar al lui Dumnezeu este mult mai cuprinzătoare decât sexualitatea ca datorie a procreării.

M. P.: Această declarație vine tocmai ca să recunoască nevoia de a vorbi despre sexualitate, care este o binecuvântare, în contrast și cu modul lumesc în care se vorbește despre ea, accentuându-se latura maximizării plăcerii în defavoarea oricărei alte atitudini principale.

G. U.: Stabilind-i și dându-i importanța cuvenită, putem vorbi despre o stabilitate și despre o dezvoltare fericită a relației de cuplu. Chiar și reținerea față de „Cântarea Cântărilor” vine din faptul că acest subiect, sexualitatea ca bucurie conjugală, este considerat un intrus. Sexualitatea își capătă întreaga

ei semnificație și frumusețe numai în cadrul căsătoriei și atunci când acceptăm mesajul complet al Bibliei.

Atunci când nu vorbim despre sexualitate așa cum dorește Dumnezeu, tinerii își găsesc răspunsuri oriunde în afara de Biblie. Suntem datori să arătăm poziția noastră, fără a crea un nou soi de lege sau de reguli pe care trebuie să le acceptăm fără discernământ, pentru că așa le-am învățat, iar atunci când nu avem nici o indicație clară, cădem disperați pentru că nu știm cum e mai bine.

G. I.: Vreau să dau o sugestie: citiți și referințele biblice inserate în text...

M. P.: ... și nu le separați de context, pentru că ideea este ca toată declarația să fie luată în întregime ca atare și să ne fie de folos ca o recomandare pentru deciziile noastre ulterioare.

Sorin Săndulache: În acest context, o declarație de principiu clară, care să definească poziția bisericii noastre privind controlul nașterilor, a fost îndelung așteptată de membri. Pentru cei obișnuiți să li se spună exact „ce au voie și ce nu au voie”, care n-au dezvoltat încă exercitarea necesară a discernământului, a conștiinței, a libertății de alegere, luminate de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, s-ar putea ca această declarație să fie oarecum o dezamăgire.

Este remarcabilă afirmația din declarație care insistă asupra faptului că, în calitate de agenți morali, decizia ne aparține fiecăruia personal, la fel ca și asumarea consecințelor.

G. U.: Scopul declarației este să sugereze un echilibru în viața de cuplu, privind folosirea sexualității, ferindu-ne de extremele marcate de reținerea puritană pe de o parte și de libertinajul sexual pe de altă parte. Găsirea unor formule acceptabile și morale, prin care să controlăm în sexualitate roadele ei, ține cont și de capacitatea economică a familiei, de gradul de integrare socială, de cultură, de capacitatea educativă și afectivă pe care cei doi pot să le acorde copiilor care vor rezulta, în așa fel încât cuplul să își desfășoare viața maritală în condiții fericite.

Și acum să trecem și la aspectele surprinse în declarație, care vizează măsuri posibile, acceptabile moral, prin care cuplul este ferit de o povară ce ar înăbuși o relație optimă de familie. Concret, mă refer la familiile cu un număr mare de copii, care consideră că intră în datoria lor să-i aibă. Pe de altă parte, se citește în viața lor incapacitatea de a-i educa, de a-i întreține și de a le dăruia afectivitate, pentru a le asigura orientare pentru un parcurs de viață social, psihic, afectiv

și spiritual împlinit.

M. P.: Discuția merge în direcția unui răspuns pe care îl vom da unei prime întrebări: Poate omul să intervină în vreun fel în influențarea cursului natural?

Aș vrea să fac o referire la ordinea naturală, dacă reproducerea este privită ca un proces natural. Dincolo de om, în lumea animală, reproducerea are anumite perioade. Animalele nu au capacitatea de decizie și atunci sunt oarecum programate. Există perioade propice nașterii și perioade de stagnare a reproducerii. La om nu există așa ceva. Cu excepția perioadei de început și de sfârșit a vieții, există o perioadă de fertilitate, destul de lungă, în care practic omul este capabil să producă un număr mare de copii. Lăsăm cursul natural al lucrurilor? Atunci înseamnă că aducem toți acei copii care vin în această perioadă. Nu îndrăznesc să mă gândesc la numărul posibil în perioada fertilă a unei femei. Ține de o cântărire rațională a lucrurilor.

G. I.: Ideea este că oricum intervenim. Practic, nu e nimeni care să nu intervină asupra acestui proces natural. O mamă care își alăptează copilul (acesta este un proces natural) realizează prin aceasta și o intervenție contraceptivă, cel puțin pe parcursul primelor luni, pentru că alăptarea declanșează secreția anumitor hormoni care, în organismul mamei, împiedică apariția unei noi sarcini. Sigur, nimic nu e perfect. Alăptarea nou-născuților este un mijloc anticoncepțional nesigur, dar unul dintre cele cu care femeile sunt înzestrate în mod natural.

M. P.: Deci, indiferent de răspunsul pe care ni-l vom da la întrebare, noi luăm niște decizii și suntem responsabili față de ele. Fie aducem pe lume un număr de copii, considerând că nu trebuie să intervenim, fie adoptăm o atitudine diferită și ne asumăm responsabilitatea de a planifica dimensiunile familiei. Aceasta ține de o serie de factori, cum sunt cât pot să ofer ca soț sau ca soție familiei mele și relației soț-soție, responsabilitatea ca părinte, câți copii pot să am de care să mă ocup în mod responsabil, disponibilitatea de afecțiune de care este nevoie pentru ca acești copii să se dezvolte. Și apoi este responsabilitatea mea ca om în societatea în care trăiesc, raportat la creșterea demografică ce are o curbă primejdioasă. Resursele naturale sunt epuizabile. Bolile cresc într-un ritm îngrijorător. Până la urmă, trebuie să decidem câți copii să aducem, în așa fel încât riscurile enumerate mai sus să nu afecteze grav familia și societatea.

G. I.: Întrebarea nu trebuie pusă în sensul că putem sau nu putem să inter-

de Ziua a Șaptea privind controlul nașterilor – Dialog

venim, ci dacă ne asumăm sau nu ne asumăm responsabilitatea.

G. U.: Și mai este un aspect ce trebuie luat în considerare: acela al harului. Pe lângă responsabilitățile amintite, avem și o responsabilitate spirituală în fața lui Dumnezeu, privind destinul veșnic al copiilor noștri. Deci, capacitatea de a modela în copii un caracter creștin și de a le transmite valori morale și spirituale depinde de o planificare familială bună.

M. P.: Poate exista o situație în care suntem scutiți de a ne asuma responsabilitatea? Adică, se îngrijește Domnul de ceea ce mă depășește? Se pune mare accent pe metodele naturale, care nu sunt cunoscute în totalitate. Dacă apare o sarcină în perioada respectivă, spunem că așa a vrut Domnul. Noi lăsăm întreaga responsabilitate lui Dumnezeu, deși avem partea noastră de responsabilitate.

G. U.: Înțeleg că sunt două zone în care se poate interveni: înainte de concepție și după concepție. Este clar că intervenția după concepție, deci avortul, nu este acceptabil din punct de vedere moral. Motivația utilitaristă, cum că nu e timpul pentru o sarcină, că acceptarea ei ne complică socotelile, nu se justifică în raport cu ceea ce a prevăzut Dumnezeu pentru fiecare ființă umană. Dreptul la viață, o dată ce s-a declanșat mecanismul vieții, în formele ei, trebuie respectat și protejat împotriva unei gândiri egoiste. Nu discutăm când putem să folosim apelativul „om”, între apariția zigotului și naștere. Nu vom avea mai puțin respect pentru o formă de viață decât pentru alta, după cum ne păstrăm identic respectul față de mugure, floare și fruct. Problema trebuie să se pună lămurit asupra intervenției de dinainte de concepție, în termenii prevenției din cadrul planificării familiale.

M. P.: În declarația cu privire la controlul nașterii, se trec în revistă metodele contraceptive acceptabile moral. Consultarea unui dicționar, pentru înțelegerea tuturor termenilor, poate fi necesară. Bineînțeles că decizia aparține individului, pentru că aici se fac niște recomandări. Dar, dacă în fața unor recomandări nu mă simt confortabil, nu este de dorit să merg împotriva conștiinței. Reticența față de unele metode menționate se poate datora și necunoașterii.

Atunci când vrem să decidem asupra unor metode, să nu ne reținem să cerem sfat unor specialiști, pentru că nu toate lucrurile le putem face după ureche. Dumnezeu a dat daruri fiecăruia, deci sunt persoane pregătite în domeniul planificării familiale, care pot să ne explice în ce constă fiecare metodă, ca să luăm decizii în cunoștință de cauză.

G. I.: Și aceste explicații trebuie date individual. Vorbim mai ales despre aspectul medical. Oricine dorește să recurgă la aceste metode trebuie să solicite sfatul medicului, pentru că fiecare dintre ele are indicații, contraindicațiile, riscurile și avantajele sale.

G. U.: De aici și responsabilitatea bisericii de a promova o educație care nu neapărat să dea indicații precise, ci, practic, să dea libertatea de alegere în acel cadru acceptabil și informat.

G. I.: Aș vrea să fac o referire la ideea din introducerea declarației, în care se spune că, grație progresului, științei, capacității de intervenție în acest domeniu a crescut foarte mult. Aceste mijloace de control mai mare și divers al sarcinilor poate ne sperie și, într-adevăr, pot fi folosite și în rău. Putem spune chiar că încurajează imoralitatea, relațiile extra-maritale, pentru că reduce la minimum riscurile. Dar aceasta este numai o față a monedei. Cealaltă față, pozitivă, pe care o subliniem este că acest control mai mare al numărului de nașteri ne dă posibilitatea să ne îndeplinim mai bine rolul de părinte. Nu e întâmplător că posibilitatea controlului nașterilor a crescut tocmai în epoca noastră, când și solicitările sunt mai mari și întregul context în care trăim, acum, la sfârșitul veacurilor, impune ca o necesitate cunoașterea și folosirea înțeleaptă, inspirată de Dumnezeu a acestor metode.

M. P.: Relații promiscue, deviații au existat din punct de vedere istoric tot timpul, chiar când nu apărușeră aceste metode contraceptive. Aceasta înseamnă că, atunci când inima omului este îndreptată spre rău, decizia lui se va reflecta în toate sferele activității sale. Noi putem să slujim mai bine pe Dumnezeu atunci când avem relații sănătoase în familie, iar aceste relații derivă și din planificarea înțeleaptă a familiei, aducând responsabilitate și maturitate în relațiile de cuplu, iar Dumnezeu este slăvit în felul acesta.

Chiar dacă cineva ar putea să se gândească în postura de călcător al legii lui Dumnezeu, ca urmare a deciziei de a întrerupe viața, datoria noastră nu este să-l condamnăm, ci să-l înconjurăm cu dragoste, pentru că în planul lui Dumnezeu este un loc și pentru el. Prin a-l sprijini și a-l înțelege, prezentându-i în același timp principiile legii lui Dumnezeu și trăindu-ne viața principal, nu facem altceva decât să împlinim voia lui Dumnezeu, care S-a jertfit pentru a face posibilă trăirea legii Sale în orice om.

S. S.: Perspectiva finală, răscumpărătoare, constituie un standard generos

pentru orice domeniu al vieții creștine.

G. I.: Aș vrea să fac o referire la avort și la legătura lui cu anticoncepția. Avortul ca metodă anticoncepțională este inacceptabil. Acesta nu este un lucru care se mai poate negocia, dar există și alte tipuri de avort, cum este avortul terapeutic, care este indicat de medic, în situația în care viața fătului care ar urma să se nască este incompatibilă cu statutul de ființă umană normală sau când viața mamei ar fi pusă în primejdie, dacă sarcina ar fi dusă la termen. În aceste cazuri, cred că tabloul se schimbă și avortul devine o opțiune, nu dorită, nu ideală, dar necesară. Discutând fiecare caz în manieră individuală, nu generalizând, decizia rămâne a persoanei în cauză. Ideal este să se prevină apariția unor asemenea cazuri.

M. P.: Trebuie să ținem cont că traumele care survin avortului, chiar dacă el este într-un totu îndreptățit din punct de vedere medical, depășesc înțelegerea noastră privind suferința.

G. U.: Există în Biblie un text, Exodul 23,26, care spune că, în țara în care Dumnezeu îi va duce pe cei ce se lasă conduși, „nu va fi... femeie care să-și lepede copilul”.

Să nu uităm că, prin procreare, mentalitatea, gândirea și depozitul afectiv ale celor doi se schimbă semnificativ. Viața devine mai responsabilă prin asumarea rolurilor de părinți, iar înțelegerea lui Dumnezeu este mai profundă, întrucât, în familie, grija Creatorului față de om se reproduce în miniatură, prin grija părinților față de copii. Atât în cazul refuzului nejustificat de a avea copii, cât și în cazul unei absențe a controlului nașterilor, apare o percepție greșită a vieții și a lui Dumnezeu, ajungându-se chiar la condamnarea Lui prin a-L face responsabil de greutățile care inundă familia neprevăzătoare. Ellen White spune, în *Căminul adventist*, pagina 147: „Înainte de a mări familia, ei ar trebui să aibă în vedere în ce măsură Dumnezeu va fi onorat sau dezonorat dacă vor mai aduce copii pe lume”.

„Nebeneficiind de educația necesară, copiii cresc dezonorându-L pe Dumnezeu și transmitând și altora răul din propria lor fire și astfel se ridică o armată de care Satana dispune după bunul plac.”

Doar într-o familie bine orientată în decizii, copiii pot reflecta dragostea părinților, angajându-se într-o dezvoltare armonioasă în toate privințele.

Și totul a plecat de la acea decizie divină, planificată, care a fost auzită în ziua a șasea: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Gen. 1, 26).

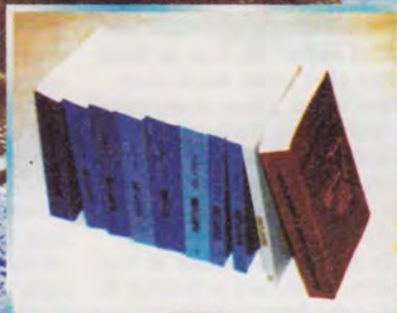
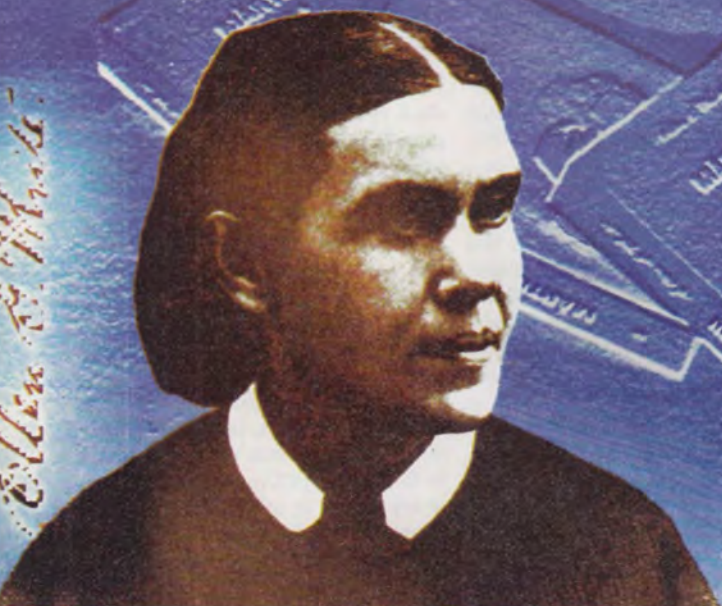
Oferită reîmpletă

la cererea mai multor comunități

Vă oferim din nou în
lunile februarie și
martie 2000
un set

de **10 volume:**
cele 9 volume
de "Mărturii pentru
comunitate" și
"Advenștii de ziua
a șaptea cred..."

la pretul de
200.000 lei/set, legate și
150.000 lei/set, broșate.

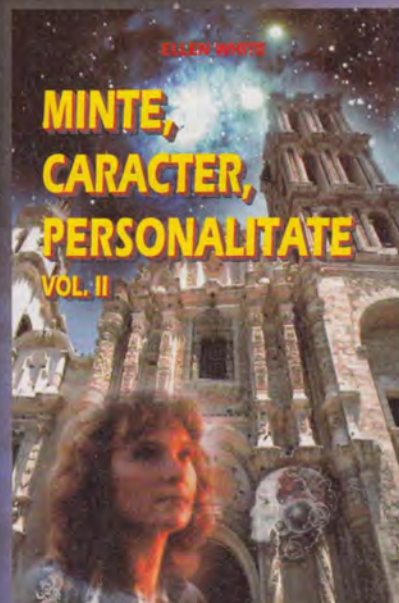
TRIMITE COMANDA

ramburs

Prezentați... Prenumele... Str...
Bl... Sc... Et... Ap... Loc...
Poștal... Jud... Cod... Tel...

Modelul	Nr. de seturi.	Total lei	Total general
Broșat			
Legat			

**CASA DE EDITURĂ "VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE" Str. Valeriu Braniște, Nr. 29,
Cod 74134, sector 3, BUCUREȘTI; Tel. 323.48.95; 323.00.20; Fax 323.00.40.**

Adresa la care doriți
să expediem publicațiile
(responsabilul cu literatura):

MINTE, CARACTER, PERSONALITATE

de Ellen G. White

O carte de excepție care, fără a fi un
tratat de specialitate, prezintă într-o
manieră exhaustivă declarațiile lui Ellen
White în domeniul atât de vast,
important și adesea controversat al
psihologiei și educației.

Lucrarea, cuprinzând **două volume** și
aproximativ **o mie de pagini**, este
structurată pe secțiuni și capitole, abordând
într-o succesiune logică marile teme
ale dezvoltării ființei umane.
După lectura acestei cărți, veți înțelege
mai bine omul, relația sa cu mediul
înconjurător și cu Dumnezeu.

PÂNĂ LA 1 MAI, VĂ PUTEȚI ABONA PENTRU CELE DOUĂ VOLUME LA PREȚUL DE 60 000 lei.

CELE DOUĂ VOLUME VOR FI DISPONIBILE DUPĂ 1 MAI.

Pentru a vă procura cele două volume în regim de abonament, puteți proceda astfel:

- depuneți banii prin mandat postal pe adresa:
S.C. CASA DE EDITURĂ „VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE”
Str. Valeriu Braniște nr. 29, cod 74134, sect. 3, București,
Cont 2511.1-114.1/ROL BCR sector 2.
(pe spatele mandatului postal, la locul de corespondență, scrieți **ABONAMENT**);
- faceți o copie xerox de pe chitanța pe care o primiți de la poștă și păstrați originalul;
- completați cu **MARE ATENȚIE TALONUL DE COMANDĂ** de pe această pagină;
- trimiteți un plic pe adresa editurii cu talonul de comandă și copia xerox a chitanței de depunere a banilor.

Acolo unde se dorește, comenzile pot fi centralizate la nivelul comunității (responsabilul cu literatura) și trimise în același plic. Această metodă facilitează și activitatea editurii de expediere a coletelor.

Nerespectarea acestor instrucțiuni poate produce nenumărate încurcături și neplăceri. De aceea, nu uitați ca de fiecare dată să trimiteți banii, dar și plicul cu talonul de comandă.

DUPĂ 1 MAI, cele două volume vor costa **80 000 lei** și vor putea fi cumpărate atât de la sediul editurii, cât și de la standul de carte al bisericii dumneavoastră sau prin poștă, în sistem ramburs.

Nume.....Prenume.....
Adresă: Str.....Nr.....Bl.....Sc.....Et.....
Ap.....Loc.....of. Poștal.....
Jud.....cod.....tel.....

Nr. Exemplare
Preț
Total

Duhuri în închisoare

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrățite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt” (1 Petru 3,18-20).

Theodore Wade

Acesta este unul dintre pasajele dificile din Noul Testament. Ce a vrut să spună Petru când a scris că Domnul Isus „a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare”? Expresia „în duhul” mai poate fi tradusă „prin duhul”. Este justificată alegerea pe care au făcut-o traducătorii, de a pune în contrast grupul de cuvinte „în Duh” cu „în trup”. Vedem acest contrast evident și în 1 Petru 4,6. Dar, oricum l-am traduce, textul acesta nu este așa de clar cum ne-am dori. El spune limpede că Domnul Hristos a fost omorât „în trup” și înviat „în duh” și că, în această stare, adică „în duh” (sau prin Duhul Sfânt), El a predicat celor care nu ascultaseră de Dumnezeu înainte de potop.

Ca să înțelegem ce spune sau ce nu spune pasajul acesta despre starea morților nepocăiți, este necesar să clarificăm dacă predicarea Domnului Hristos a avut loc înainte de potop (atunci când s-a manifestat neascultarea) sau în timp ce corpul Său era în mormânt. Pasajul în sine poate fi interpretat în ambele feluri. Dacă predicarea a avut loc înainte de potop, am putea să înțelegem că, în timp ce era mort și se afla în mormânt, Domnul pur și simplu S-a odihnit ca într-un somn. Dacă El a predicat în timp ce corpul Său era în mormânt, am putea trage concluzia că oamenii care au murit în potop continuau încă să trăiască în vreun fel, în locuința morților sau în iad, ca să audă solia. Ca să răspundem la întrebarea: „Când a avut loc predicarea Domnului Hristos?”, vom parcurge următorii pași:

1. Vom privi la ce înseamnă a fi „în trup” și a fi „în duh”.
2. Din Genesa, vom învăța despre lucrarea Domnului Hristos înainte de potop.
3. Vom analiza starea în care se aflau „duhurile” în perioada în care trupul Domnului Hristos a fost în mormânt.

Domnul Isus în trup sau în duh

Domnul Isus a fost omorât „în trup”. Aceasta a fost natura pe care El o luase când a venit ca prunc în Betleem (Evr. 10,5). Astfel, de la nașterea și până la învierea Lui, El a fost „în trup”. Pasajul nostru spune că El a predicat în duh, așa cum a fost și înviat în duh. Faptul că El a predicat în timp ce era „în duh” înseamnă cumva că El nu a avut un trup tangibil? Să vedem cum era trupul Său după înviere:

„Pe când vorbeau ei [lucenicii și alții] astfel, Însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: 'Pace vouă!' Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: 'Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu'. (Și, după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.) Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: 'Aveți aici ceva de mâncare?' I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor” (Luca 24,36-43; compară cu Ioan 20,19-28).

Deci, El era „în duh”, dar nu era „un duh” despărțit de un corp material (compară Marcu 6,47-50). Aceasta înseamnă că Domnul Isus nu Și-a lăsat corpul să stea întins în mormânt, pentru ca El să meargă într-un alt loc și să predice ca duh. De fapt, chiar înainte de moartea Sa pe cruce, El a spus: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca 23,46)

Deci, ce înseamnă a fi „în duh”? *Pneuma*, cuvântul grecesc pentru „duh”, are sensuri diferite. În fiecare caz, sensul corect trebuie să fie stabilit din context. Știm că, după ce Și-a încheiat activitatea pe pământ, Domnul

Hristos L-a trimis pe Duhul Sfânt (Ioan 16,7), care a lucrat împreună cu El într-un mod special. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16,13.14).

Așa cum înțeleg eu, „în duh” înseamnă aici modul în care Domnul Hristos lucrează împreună cu Duhul Sfânt, care este mijlocul prin care El îi influențează pe oameni în mod direct. Înainte să Se întoarcă la cer, Domnul Isus a promis că va trimite Duhul Sfânt ca pe „un alt Mângâietor” sau ajutor-însoțitor (Ioan 14,16). Adjectivul „alt” arată că, în timp ce Se afla pe pământ, El Însuși fusese Mângâietorul. Timpul în care El a fost „în trup” a început la nașterea Sa din Maria. Potrivit declarației lui Petru, starea aceasta a continuat până când El a fost înviat „în duh”.

Un timp de predicare pe vremea lui Noe?

Raportul privitor la potop, din Genesa, arată cumva că a existat un timp de predicare despre care probabil scria apostolul Petru?

„Atunci Domnul a zis: 'Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani'... I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui” (Gen. 6,3.6).

Acest „Duh al Domnului” a fost cumva Domnul Hristos în duh? Trebuie să fim atenți să nu trecem dincolo de ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit (Deut. 29,29), mai ales în a face speculații despre natura Domnului Hristos. Ceea ce știm este faptul că El a existat înainte de întruparea Sa. El a fost EU SUNT al Exodului (Ex. 3,14; Ioan 8,58). De asemenea, El a fost cu Tatăl cu ocazia creării lumii noastre (Ioan 1,1). Știm că

Duhul Sfânt vorbește numai cuvintele pe care Domnul Hristos I le dă (Ioan 16,13-15), deci lupta Duhului cu oamenii înainte de potop probabil că se referă la o lucrare în care au fost implicați atât Fiul, cât și Duhul Sfânt. Când a spus că Domnul Hristos a predicat în duh înainte de potop, este foarte posibil ca Petru să fi avut în minte versetul pe care tocmai l-am citat, privitor la lupta pe care Duhul Domnului o ducea cu omul, adresând apelul Său prin Noe (2 Petru 2,3).

Un alt element din pasajul nostru indică faptul că predicarea Domnului Hristos nu ar fi putut să aibă loc în timp ce El Se afla în mormânt. Textul spune: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuîți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare”. El a murit într-un fel și a fost înviat în alt fel – două evenimente, două stări. Dacă Domnul Hristos ar fi fost deja „în duh” în timpul morții Sale, Petru nu ar fi folosit expresia aceasta ca să descrie felul în care a fost înviat, în contrast cu felul în care El a murit. Cu alte cuvinte, interpretarea naturală a textului nu ne permite să considerăm că Domnul Hristos a fost „în duh” în ziua dinaintea învierii Sale.

Cuvântul grecesc pentru „a propovădui”, *kerusso*, este folosit în mod obișnuit cu referire la lucrarea Domnului Hristos de a le predica oamenilor de pe pământ, atunci când El făcea apel la inima lor (de exemplu, Luca 24,46.47).

Duhurile cărora le-a predicat Domnul Hristos

Să ne îndreptăm atenția asupra duhurilor cărora le-a predicat Domnul Hristos. Starea lor în timp ce Domnul Hristos Se afla în mormânt ne ajută cumva să înțelegem când a avut loc acțiunea de predicare?

Mai întâi să descoperim cine sunt „duhurile”. Apoi vom vedea dacă

starea în care se aflau ele corespunde cu descrierea biblică a stării celor cărora li se predică. În mod obișnuit, creștinii consideră că aceste duhuri sunt îngeri sau oameni lipsiți de trup (Evr. 1,13.14). Dar noi putem să alegem o interpretare mai bună. Cuvântul grecesc este pluralul lui *pneuma*, care are multe sensuri, așa cum are și cuvântul nostru „duh” sau „spirit”. Unul dintre sensurile cuvântului „duh” este aspectul spiritual, al preocupării sau al luării deciziilor, la care deseori ne referim ca fiind „inimă” persoanei respective. Astfel, există pasaje biblice în care „duh” are sensul acesta. De exemplu: „Duhul, în adevăr, este plin de răvnă, dar carnea este neputincioasă” (Mat. 26,41; 7,21; 16,17; 1 Cor. 16,17.18).

Observați că, în pasajul nostru, întâlnim ambele definiții ale cuvântului „duh”. Domnul Hristos, fiind „în duh” (adică înainte de venirea și lucrarea Lui pe pământ, când a fost „în trup”), a făcut apel, prin Noe, la inima oamenilor („duhul” lor). În mod tragic, cu excepția a opt persoane, toți ceilalți au refuzat să primească solia.

În ce sens au fost „în închisoare” duhurile neascultătoare înainte de potop? Prin alegere personală, oamenii au respins apelul cerului. Astfel, inima sau „duhul” lor a luat o atitudine de împotrivire față de invitația care i-ar fi eliberat din robia păcatului (Is. 42,7; 61,1).

Întrebarea pe care am pus-o mai sus a fost aceasta: „Starea în care se aflau duhurile în timp ce Domnul Hristos era în mormânt ne ajută cumva să înțelegem când a avut loc acțiunea de predicare?” Am văzut că, înainte de potop, predicarea Domnului Hristos a fost auzită de oameni vii. Aproape toți au respins chemarea mântuirii. Următoarea întrebare pe care o punem este aceasta: „Ar fi fost posibil ca ei – duhurile lor – să o accepte atunci când Domnul Hristos era în mormânt?” Nu, din mai multe motive.

Ce perspectivă au oamenii după ce mor? „Și, după cum oamenilor le

este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata" (Evr. 9,27). Biblia nu învață că există un timp în care oamenii se află în purgatoriu sau în pragul iadului între momentul morții și cel al judecării. Dacă interpretăm pasajul nostru în sensul că Domnul Hristos a predicat unor duhuri aflate în stare de conștiință, ajungem la concluzia că ele ar fi putut să ia o hotărâre să răspundă soliei. Creștinii care interpretează pasajul în felul acesta nu reușesc să observe această implicație.

Ar fi nedrept ca victimelor potopului să li se dea ocazie să se întoarcă la Dumnezeu între momentul răstignirii și cel al învierii Domnului Hristos. Pentru toți cei care au murit în păcat înainte și după chemarea lui Noe, o asemenea posibilitate ar fi fost exclusă. Petru știa că Dumnezeu nu are oameni privilegiați (Fapte 10,34).

De asemenea, puteau morții să ia decizia de a primi Evanghelia? Urmăriți pasajele biblice de mai jos:

„Tot ce găsește mâna ta să faci fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!" (Ecl. 9,10)

„Întoarce-Te, Doamne, izbăvește-mi

sufletul! Mântuiește-mă pentru îndurarea Ta! Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lăuda în locuința morților?" (Ps. 64,5).

„Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credințioșia Ta" (Is. 38,18; vezi și Ecl. 9,5,6; Iov 14,21; Fapte 2,29-34).

Concluzie

Având în vedere cele de mai sus, singura concluzie este că pasajul scris de Petru trebuie să descrie apelul pe care Domnul Hristos l-a adresat oamenilor în zilele lui Noe, și nu o călătorie pe care El a făcut-o în locuința morților ca să predice unor duhuri despărțite de corpul lor. Motivele pot fi rezumate în modul următor:

- În timp ce Se afla pe pământ, Domnul Hristos a fost „în trup” până la învierea Sa. Astfel, în timp ce Se afla în mormânt, El nu era încă „în duh”, adică în starea în care textul nostru afirmă că El S-a dus să propovăduiască „duhurilor”.

- Chiar după învierea Sa, când Domnul Hristos era în Duhul, El nu era un duh despărțit de corp, având misiunea să predice.

- Știm că Domnul Hristos a fost

activ înainte de a lua corp omenesc. Prin El a fost creată lumea noastră și El a fost EU SUNT, cu ocazia eliberării din Egipt. Ne putem aștepta că El a fost implicat și în apelul adresat cu ocazia potopului.

- A predică doar pentru oamenii din generația potopului, după ce ei au murit, ar fi fost o încălcare a principiului imparțialității lui Dumnezeu.

- Morții nepocăiți nu puteau să audă sau să răspundă unui apel, din cauză că ei nu pot să gândească, să-și aducă aminte de Dumnezeu sau să nădăjduiască în credințioșia Lui.

Citiți pasajul acesta din nou, în contextul său, împreună cu versetele dinaintea lui și cu cele care îl urmează. Solia lui este simplă: Avem speranță, în pofida suferinței, pentru că și Domnul Hristos a suferit pentru mântuirea noastră, biruind „carnea” prin „duhul”, atunci când a înviat. Acest Duh a fost activ în apelurile făcute pe timpul lui Noe. La fel ca și cele opt persoane salvate, păstrate în viață prin apele potopului, putem să răspundem și noi la chemarea Domnului Hristos.

Theodore Wade este proprietar al Gazelle Publications, Berrien Springs, Michigan.

Bună dimineața, Laodicea! /

Urmare din pagina 5

de Sabat și îndeplinirea datoriilor de membru ar fi fost ceva total străin pentru biserica primului secol.

Este posibil ca Biserica Adventistă, care demască semnul fiarei, să accepte această teologie medievală paralizantă pentru viața bisericii din timpul sfârșitului? Insidios, când această teologie eronată se furișează, atunci activitatea pastorală este privită ca o profesie, și nu ca un mod de a trăi al credinciosului. În consecință, pastorul caută programe pentru implicarea membrilor, ale căror daruri spirituale nu sunt în acord cu cerințele programelor. Nefiind implicați în elaborarea programelor, dorința de implicare a membrilor scade. Pastorul aflat în criză de forțe ține o predică despre misiune și toți se simt vinovați. Cei care caută liniștea se înrolează, iar pastorul mai ține o predică pentru pasivi și vinovații crește, iar gândurile susținătorilor scad. Culpabiliza-

rea duce la demoralizarea bisericii și la descurajarea pastorului. Dezastrul unei vieți de biserică apăsătoare provine din greșita înțelegere a rolurilor.

Revenind la biserica primară, observăm că implicarea masivă în misiune nu era dictată de lideri încruntați, ci de imboldul irezistibil, launtric, al lucrării Duhului în inimile fraților și surorilor noastre de acum 2000 de ani. Fiecare știa că lucrarea lui este specială, critica și apatia erau ținute departe, fiecare lucra cu bucurie, iar biserica creștea. Activitatea membrilor se extindea dincolo de hotarele Sabatului, la toate zilele săptămânii, iar biserica nu era sală de spectacol, ci un centru de instruire (Ellen White, *Sfaturi pentru servicii creștine*, ed. 1947, pag. 54-60).

Bună dimineața, Laodicea! Suntem la sfârșitul timpului sfârșitului. Anul 1999 a strigat din toți răunchii că nu mai este mult. În ciuda vremii căldicele din Biserică, se anunță furtună. La-

odicea poate da în clocot, iar tu poți fi dintre cei rămași împreună cu Generalul ceresc, câștigând ultima biruință. Visul Laodiceii biruitoare este adevărat, iar tâlcuirea lui în viața ta este o decizie care îți aparține.

„În viziune de noapte, mi-a fost arătată o mare mișcare de reformă în poporul lui Dumnezeu. Mulți lăudau pe Dumnezeu. Bolnavi erau vindecați și alte minuni aveau loc. Un spirit de rugăciune cuprinsese pe toți... Sute și mii vizitau familii și le descopereau Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și un spirit de adevărată convertire se manifesta. În toate părțile uși se deschideau pentru vestirea adevărului. Lumea părea luminată de o influență cerească. Mari binecuvântări erau primite de adevăratul și umilul popor al lui Dumnezeu" (*Mărturie*, vol. 4, pag. 126).

Teodor Huțanu este președintele Conferinței Moldova.

Un virus fatal între noi

Să luăm în serios ce a spus Domnul Isus

Roy Adams

Acum câțva timp, am întâlnit o carte cu parabolă, scrisă de William Barton, un pastor congregationalist care și-a început cariera în dealurile din Appalachia, cu mai mult de o sută de ani în urmă.¹ Într-una dintre parabole, un miliarder arogant, disprețuitor – cu nasul pe sus și cu mintea plină de gânduri despre și mai multe miliarde – calcă din greșeală pe o bucată de săpun aflată la capătul de sus al unor scări pe care o umilă femeie de serviciu le spală. Iată cum descrie Barton ce s-a întâmplat mai departe:

„Piciorul cu care a călcat pe săpun a zburat spre est, către răsărit, iar celălalt a început o expediție proprie spre apus. Și miliardarul a plonjat cu dosul pe prima treaptă de sus, dar nu a rămas acolo. El avea intenția să coboare, așa că a coborât, dar nu cum gândise la început. Și treptele lovite de el sunau ca o toabă. Iar femeia de serviciu a stat deoparte, politicoasă, și l-a lăsat să se tot ducă”.²

Această experiență stânjenitoare l-a învățat pe arogantul miliardar că și alți oameni sunt importanți, indiferent cât de umili pot fi ei; că și ei au un rol în orânduiri lucrurilor din lumea aceasta; și că uneori nu este

nevoie decât de o „simplă femeie de serviciu și de o foarte banală bucată de săpun galben” ca un snob plin de sine să fie readus pe pământ. „De aceea gândește la aceste lucruri”, a spus Barton enunțând morala, „și nu te socoti prea mult deasupra chiar și a celui mai umil dintre copiii lui Dumnezeu”.³

Eu folosesc această parabolă ca să atrag atenția asupra uneia dintre cele mai solemne declarații ale Domnului Isus:

„În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: 'Cine este cel mai mare în Împărăția cerurilor?' Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: 'Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face

ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor'" (Mat. 18,1-3).

În timp ce reflectam la acest pasaj biblic într-o cameră de hotel din Carolina de Sud, într-o după-amiază de Sabat, acum câțiva ani, am început brusc să înțeleg cu o nouă forță faptul că Domnul Isus a fost cât se poate de serios. Observați expresia care precede declarația Lui: „Adevărat vă spun”. În limba greacă, limba originală a Noului Testament, cuvântul folosit este *amen*.

Ori de câte ori acest cuvânt prefăcează o afirmație a Domnului Isus, putem să ne așteptăm că urmează o declarație foarte importantă. „Adevărat vă spun [„amin”] că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

El nu a spus: „Probabil că nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Nici: „Cu greu veți intra în Împărăția cerurilor”. Nici: „După toate probabilitățile, nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Iar în limba greacă există ceea ce gramaticienii numesc o dublă negație, care subliniază imposibilitatea absolută. Noi am putea spune: „Niciodată, niciodată nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

O afirmație cât se poate de tristă!

Și acum se pune întrebarea: Ce caracteristici anume ale copiilor mici a avut Domnul Isus în vedere? Contextul nu ne lasă nici o posibilitate de îndoială în această privință. „De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș”, spune versetul 4, „va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.”

Deci, umilința era caracteristica specială a unui copilăș pe care o avea în vedere Domnul Isus. Mai mult decât atât, întrebarea care L-a făcut să rostească această declarație a fost: „Cine este cel mai mare în Împărăția cerurilor?” Dacă ne aducem aminte și faptul că ucenicii se gândeau la o împărăție lumească, se pare că Isus vorbea despre umilință în contextul funcțiilor și puterii în biserică.

În mod clar, Domnul Isus privea dorința de funcție și de putere cu mai multă seriozitate decât o facem noi. Este evident faptul că El considera această tendință un virus fatal care poate să infecteze miezul vieții noastre spirituale și să saboteze toată puterea harului Său asupra sufletului nostru.

Nu este nimic de rău

Am impresia că o mare parte a resentimentelor, a polarizării și a rănilor pe care le vedem în biserică astăzi își au geneza în mintea unor

oameni de altfel bine intenționați, a căror sete de funcție și de putere a fost zădărnicită în repetate rânduri.

Acum câțiva ani, a fost tipărită o carte conținând critici dure la adresa Bisericii Adventiste. Autorul era așa de înverșunat și cartea era atât de plină de ură, încât practic s-a distrus singură. Mai târziu, un fost coleg al autorului mi-a spus câteva lucruri din viața acestuia. Omul acesta, a spus el, a fost mulți ani angajat al bisericii și întotdeauna a ținut posturi înalte. Pentru diferite motive însă, fiecare adunare electivă a considerat potrivit să-l numească doar în rolul de adjunct sau de asociat – niciodată „marele șef”. Prietenul meu își aduce aminte că, la una dintre ultimele adunări generale la care autorul participase, i s-a oferit din nou funcția de asociat, dar el a refuzat-o spunând: „Totdea-

În mod clar, Domnul Isus privea dorința de funcție și de putere cu mai multă seriozitate decât o facem noi.

una domnișoară de onoare, niciodată mireasă. Nu, mulțumesc!” Apoi, ani de zile mai târziu, când a văzut lumina tiparului, cartea lui era încărcată de venin.

Același spirit se poate dezvolta în fiecare dintre noi.

Nu știu dacă pot să explic tot ce avea în vedere Domnul Isus când a făcut afirmația din textul nostru. Dar mă tot întreb dacă nu cumva s-ar putea să existe o cât de mică legătură între ea și o anumită declarație deseori citată a sorei White. Ellen White spunea (și mă sperii să trag concluzia) că „dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, cu purtare aleasă, cu inimă gingașă și plini de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una”.⁴ Una dintre implicațiile teribile

ale acestei declarații este că, probabil, din cauza mândriei, a lipsei de purtare aleasă, a asprimii sau a lipsei noastre de gingășie și de compasiune – din cauza manevrelor puse în slujba dorinței noastre de a ajunge la putere, în vârful stâlpului ecleziastic –, este foarte posibil ca, pentru fiecare nou membru care intră în biserică, să împiedicăm alte 99 de persoane să se alature bisericii. Este ceva înfricoșător.

Ceea ce este și mai teribil: „Se va cere sângele lor din mâinile noastre?”

Așa cum văd eu, lucrul acesta are imense consecințe practice. Într-un articol pe care l-am scris de curând în *Adventist Review*, Kay Rizzo povestește despre un serviciu divin recent la care ea a participat și în timpul căruia cineva dintre închinători „a plâns pentru că nu fusese aleasă să facă curățenie după serviciul divin”.⁵ Cineva care nu a citit mai întâi sfârșitul articolului cu siguranță că a fost surprins că se poate întâmpla așa ceva. La sfârșitul articolului, se constată că autoarea vorbește despre copii, tocmai cei pe care Domnul Isus i-a adus în centrul atenției. În toți anii de când sunt eu în biserică, nu-mi amintesc să fi auzit vreodată despre cineva care s-a certat pentru că nu a avut ocazia să facă studii biblice cu vreo persoană, să-i ajute pe cei nevoiași și săraci sau să-i viziteze pe orfani și pe văduve.

Nu. Dar toți vrem să fim în conducere, nu-i așa? Să fim membri în comitet. Să fim capul. Dacă priviți cu atenție, veți vedea cu câtă atenție se fac planurile – cum se ploconesc unii și se dau bine, ca să-și aducă la îndeplinire scopurile personale, cum aleg ei să vorbească sau să tacă, în funcție de efectul pe care consideră că îl va avea aceasta asupra înaintării lor. Și veți observa că ei au grijă să nu existe nici o confuzie în ce privește persoana căreia i se cuvine meritul pentru orice calcul făcut de ei.

Mă aflu într-o vizită în biroul cuiva și am întrebat cui se datora succesul unui anumit program care fusese dezvoltat în instituția respec-

tivă. Pe un ton scăzut și cu un zâmbet larg, el a spus: „Programul a început chiar aici, în biroul acesta”.

Ca broscuolul din alegorie

Răspunsul acestui om și atitudinea noastră generală mi-au adus aminte de alegoria pe care am auzit-o despre un broscuol care trăia în statul Michigan. Bătrânul broscuol se cam săturase de iernile foarte reci de acolo și a vrut să se mute mai la sud, în Florida, unde vremea este frumoasă și blândă. Dar, gândindu-se la câte sărituri va trebui să facă pentru a ajunge din Michigan în Florida, ingeniosul amfibiu a făcut în vis o idee originală și a căutat cooperarea a două prietene găște pentru aducerea ei la îndeplinire.

Elementul central al echipamentului din ideea lui era o bucată de funie tare de nailon. Și planul era ca una dintre păsări să țină un capăt al firului în cioc, iar cealaltă să facă la fel cu al doilea capăt. Broscuolul urma să atârne la mijloc, ținând-se de fir cu falcile lui puternice. Este clar că succesul acestui aranjament nesigur depindea de capacitatea fiecăruia dintre cei trei tovarăși de a-și ține gura închisă.

Dar, în timp ce zburau deasupra statului Tennessee, un broscuol de la sol a sesizat această expediție neobișnuită și nu și-a putut reține entuziasmul. „Hei, fraților”, le-a strigat el. „Ce dispozitiv fantastic aveți acolo! E absolut genial! Cine dintre voi a propus ideea aceasta ingenioasă?”

Broscuolul dintre găște a privit jos la fratele lui de pe pământ și și-a adus aminte de pericolul posibil în care se află. Dar broscuolul de jos, entuziasmat, a continuat să le trimită aceste mesaje de admirație. Sărind încoace și încolo plin de bucurie, el striga iar și iar: „Spuneți-mi, spuneți-mi, care dintre voi a făcut planul acesta ingenios?”

În cele din urmă, broscuolul din aer n-a mai putut suporta. Și-a deschis gura și a spus: „Eu”. Și acesta a fost ultimul lui cuvânt.

Ar fi mulți morți și răniți în biserica noastră, dacă fiecare dintre noi

ar fi agățat de un asemenea dispozitiv. Cineva a spus că toți am fi surprinși de cât de mult bine s-ar putea face în biserică dacă nu ar conta cui i se atribuie meritele. Dar mândria iese mereu la vedere, ca să saboteze lucrarea Evangheliei. Unii chiar ar dori ca un coleg să aibă un eșec, pentru ca ei să poată să arate mai bine. Prietenii, avem de-a face aici cu un *virus fatal*. Și cu cât vă veți gândi mai mult la el, cu atât veți înțelege mai mult de ce Domnul Isus a rostit cu atâta seriozitate cuvintele: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

În perspectivă

Deci, ce trebuie să facem, având în vedere acestea? Este cumva un păcat să avem o funcție în biserică? Cum am putea să clarificăm ceea ce încerc eu să spun? În primul rând, să o recunoaștem clar: cineva trebuie să conducă. Orice grup de trei sau mai multe persoane care se unesc pentru un proiect sau pentru o acțiune comună va recunoaște, în mod inevitabil, la timpul potrivit, pe unul dintre membrii săi drept conducător. Și de îndată ce se va lucra cu bani, unul dintre ei va deveni casier. Iar dacă va trebui întocmite acte, în cele din urmă vor numi un secretar. Și, cu cât se va prelungi existența lui și el se va lărgi mai mult, cu atât grupul acesta va deveni mai organizat. Aceste lucruri sunt practic inevitabile.

Deci, trebuie să existe conducători. Nu putem ocoli aceasta.

Atunci ce ar putea fi greșit? *Motivul*. Eu vorbesc despre ceea ce consider o preocupare de a avea funcții și putere în biserică; și despre dorința noastră de a urca, la fel ca furnicile rele, pe spatele altuia ca să ajungem acolo. În cazul apostolilor, probabil cel mai tragic a fost faptul că preocuparea lor de a avea locurile de frunte s-a manifestat în seara celei mai mari crize din istoria omenirii, în seara în care Domnul S-a luptat în

rugăciune în Ghetsemani, după care a fost răstignit. Chiar atunci când soarta lumii atârna în balanță, preocuparea acestor oameni superficiali se concentra asupra funcției și a puterii.

Așa se întâmplă iarăși. Noi stăm astăzi pe pragul celor mai zguduitoare evenimente din istoria planetei noastre. Și, în acest ceas de criză, când avem în mâini Evanghelia mântuitoare a Domnului Isus Hristos și miliarde de oameni sortiți judecării se îndreaptă spre mormânt fără să-L cunoască pe Mântuitorul, noi ne luptăm unii cu alții pentru putere în biserică, ne străduim, ca niște raci într-un butoi, să urcăm unii pe spatele altora ca să ajungem sus.

În momentele culminante din Săptămâna Patimilor și în solemnitatea unei camere de sus din Ierusalim de odinioară, Domnul Isus a rostit cuvintele pline de seriozitate pe care le găsim în Matei 20,25-28:

„Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.

Să trăim deci și să slujim în umilință – indiferent dacă avem sau nu o funcție; indiferent dacă suntem diaconul, prezbiterul, pastorul sau președintele; indiferent dacă purtăm sau nu titluri academice; indiferent dacă suntem miliardarul sau femeia de serviciu.

¹ William E. Barton, *The Millionaire and the Scrubland and Other Parables*, ed. Garth Rosell and Stan Flewelling (Grand Rapids: Broadmoor Books, 1990)

² *Ibid.*, pag. 26

³ *Ibid.*

⁴ *Mărturie pentru biserică*, vol. 9, pag. 155

⁵ „A New Way to Worship”, *Adventist Review*, 25 noi. 1999, pag. 23

Roy Adams este redactor adjunct la *Adventist Review*. *Adventist Review*, 27 ianuarie 2000

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII – 10

Șapte secrete ale lucrării cu tinerii

Inimă
mână și
mințe

TINERI ÎN MISIUNE

Corina Lupu

„Cu o asemenea armată de lucrători, cum este tineretul nostru, ... adevărul despre Mântuitorul crucificat, înviat și care vine pe norii cerului cu mare slavă, va fi dus curând întregii lumi. Sfârșitul suferinței, necazurilor și păcatului va fi grăbit. Cele trecătoare, încărcate de nelegiuire și durere, vor fi schimbate cu răsplata cea veșnică, unde 'dreptii vor moșteni țara și vor trăi în ea pe vecie'" (Ellen White, Educație, pag. 271).

De curând, Centrul de Coordonare a Activităților de Tineret din campusul universității Andrews a lansat un nou program, pe care îl prezentăm în continuare. El poate fi o sursă valoroasă de inspirație pentru toți cei care sunt în legătură cu acest tip de lucrare.

1. Dezvoltarea spirituală

„A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo" (Marcu 1,35).

Întrucât Însuși Isus Își puna deoparte un timp special pentru legătura cu Dumnezeu, cu atât mai mult ar trebui ca, la rândul nostru, să acordăm atenție acestui aspect, indiferent de experiența acumulată și de succesul activităților pe care le-am organizat, în calitate de lideri de tineret. Iată câteva idei pentru o bună dezvoltare spirituală:

a. Disciplina singurătății – Aflându-vă în natură cu grupa, desfășurați un program în care toți participanții să poată dispune de un loc liniștit, pentru a medita timp de 30-60 minute. Cereți-le să alcătuiască un jurnal spiritual despre ideile și trăirile sufletești legate de această experiență. Încurajați-i să-și împărtășească conținutul și sugerați-le continuarea acestei experiențe pe cont propriu, cât se poate de regulat. În lipsa posibilității desfășurării acestui program în natură, puteți cere participanților să păstreze o anumită perioadă de tăcere și meditație personală, în care să descrie un loc în care au avut o reală întâlnire de rugăciune cu Dumnezeu, în singurătate.

Acest tip de experiență va produce echilibru și vigoare spirituală și îi va apropia pe tineri de Dumnezeu într-o manieră originală, ușor de aplicat în orice condiții.

b. Disciplina rugăciunii – Rețineți că rugăciunea înseamnă mult mai mult decât pregătire în vederea lucrării, întrucât rugăciunea în sine este lucrare. Rugăciunea în grup ar putea cuprinde următoarele elemente: adorație, mulțumire, mărturisire, cerere și mijlocire. Nu uitați că și copiii pot face parte dintr-o grupă de rugăciune și chiar au mare bucurie să participe. Sugerați noi forme de înălțare a rugăciunilor și ascultați și propunerile participanților, care pot fi uneori foarte inedite.

c. Disciplina studiului – Încurajați-i pe membrii grupului să studieze individual câte 30 de minute pe zi, apoi stabiliți o întâlnire săptămânală, pentru a oferi ocazia să-și împărtășească ideile proprii cu ceilalți și ajutați-i să transforme studiul în religie reală individualizată. Acordați prioritate textului biblic și Spiritului Profetic.

d. Disciplina părtășiei – Isus adresează tinerilor chemarea de a-și purta sarcinile unii altora, de aceea gândiți-vă la trei persoane cu care ați putea avea părtășie. Nu uitați să cultivați o relație de prietenie cu cei ce nu aparțin grupului dv.

e. Disciplina servirii – Oferiți-vă să faceți mici servicii celorlalți, dovediți ospitalitate, fiți gata să-i ascultați și dăruiti-le întotdeauna un cuvânt de susținere și încurajare. Dezvoltați o atitudine binevoitoare și sensibilă față de nevoile reale ale celor din jur.

2. Formează-ți deprinderea de a fi conducător

„Cine cârmuiește să cârmuiască cu râvnă" (Rom. 12,8).

Testul eficienței unui lider de tineret rezidă în dispoziția celorlalți de a-l urma, precum și în capacitatea sa de a înțelege că Dumnezeu l-a chemat pentru a-i conduce pe tineri la o relație vie cu El, în practicarea unei slujiri caracterizate de misiune și viziune, în a-și îmbogăți permanent cunoștințele și a fi la curent cu tot ceea ce este

nou în domeniu. În acest context, un rol important îl are și capacitatea de a folosi în mod productiv resursele de care dispuneți, adaptându-le la nevoile concrete ale tinerilor și la ideile lor novatoare. Literatura de specialitate în domeniul conducerii poate fi o resursă inepuizabilă de idei. Asigurați-vă că știți chiar și numai cu titlul de cultură generală despre ultimele apariții. Simțiți-vă liberi să adoptați idei noi. Împărtășiți această experiență și concluziile voastre cu ceilalți conducători. Fructificați experiența și descoperirile lor în împlinirea mandatului de conducători.

3. Cultivați relațiile

„Lui Isus I S-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el” (Marcu 1,41).

Privind în jur, veți descoperi că tinerii au nevoie de încurajare, apreciere, siguranță și speranță, de aceea, atunci când vor descoperi că există o persoană care să le acorde încredere, să le dăruiască dragoste și înțelegere și să îi accepte, se vor implica la maximum.

Iată câțiva pași necesari în stabilirea unei relații de calitate:

a. Faceți cunoștință cu absolut toți tinerii al căror lider sunteți, indiferent dacă se dovedesc activi sau pasivi față de lucrare.

- Rețineți-le numele.
- Descoperiți ce preocupări și ce activități preferate îi însușesc.
- Familiarizați-vă cu viața lor din trecut.

b. Contactați tineri din exteriorul grupului dv. și invitați-i să petreacă un sfârșit de săptămână împreună.

c. Veniți în întâmpinarea nevoilor lor.

d. Alcătuiți-vă un plan de slujire corespunzător și eficient.

4. Planificare

„Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește” (Prov. 19,21).

Absența unui plan presupune eșecul în afaceri, haosul în familie și pierderea identității bisericii. Puneți-vă deci anumite ținte spirituale, țineți un

calendar al evenimentelor din biserică, programați-vă din timp activitățile, organizați-vă bugetul și evaluați. Veți descoperi că planificarea nu este un lucru ușor de realizat, dar că îndemnarea se obține în timp. Rescrieți și îmbunătățiți programele mai vechi, urmărind să fie mai clare, mai realiste, căutând cea mai bună distribuție a resurselor, în funcție de nevoi și de obiective. Implicați-i pe colaboratorii dv. și realizați planurile împreună. O secvență logică a strategiei de planificare ar putea fi următoarea:

- a. declarația de misiune a departamentului tineret,
- b. declarația de misiune a organizației dv.,
- c. dezvoltarea viziunii pe termen lung, mediu și scurt,
- d. identificarea priorităților,
- e. stabilirea obiectivelor,
- f. planificarea acțiunilor și activităților,
- g. stabilirea instrumentelor de verificare și evaluare.

5. Acordați mandatul de conducere colaboratorilor

„Când a văzut gloatele, I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: 'Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui'. Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință” (Mat. 9,36.37; 10,1).

Vă oferim în continuare șase chei ale unei conduceri de succes. Asigurați-vă că, împreună cu colaboratorii, puteți acoperi în mod confortabil toate aceste domenii: a. viziune, b. aptitudini, c. motivație, d. resurse, e. planificare, f. rezultate.

Rețineți că absența unuia sau a altuia dintre elementele enumerate mai sus va conduce la confuzie, anxietate, împotrivire, frustrare, înstrăinare, stagnare spirituală.

6. Comunicare

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri” (Evr. 1,1).

Un lider de tineret eficient va dovedi întotdeauna transparență în slujire, va urma exemplul de comunicare al Mântuitorului, va promova o atitudine deschisă față de tineri, față de membrii bisericii, față de ceilalți lideri și față de părinți și va înțelege că schimbul de informații contribuie la formarea și dezvoltarea spiritului de echipă și unește și consolidează relațiile interumane. Învățați să comunicați constant într-o manieră pozitivă. Folosiți toate mijloacele aflate la îndemână: scrisori, rapoarte, telefon, e-mail, fax, dar, mai presus de acestea, acordați importanță comunicării nemijlocite.

7. Mobilizați-vă pentru slujire

„Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor...” (Iacov 1,27).

Faptele sunt mai elocvente decât vorbele, de aceea ajutorarea aproapelui reprezintă datoria și privilegiul fiecărui creștin și o dovadă a creștinismului practic. Iată de ce puteți lucra în acest sens în comunitate, în biserică și în lume, iar beneficiile care vor rezulta de aici se vor concretiza într-o viață după voia lui Dumnezeu, în împlinire spirituală, în posibilitatea de a vă cunoaște mai bine pe voi înșivă și pe ceilalți, în prietenie, în stabilirea de noi relații și în dobândirea unei experiențe de adevărată valoare. Consultați sugestiile practice elaborate de diverși specialiști și asumați-vă responsabilitatea aplicării unora dintre ele, în condițiile de care dispuneți. Cu siguranță că, în timp ce aplicați ideile altora, Dumnezeu vă va inspira idei proprii, care vor răspunde în mod optim nevoilor locale. Simțiți că aveți datoria să îmbogățiți colecțiile existente de idei practice de slujire. Este loc permanent de creștere în acest domeniu.

Prelucrare după 7 Principles for Excellence in Youth Ministry

Guturai sau gripă?

Deși asemănătoare, guturaiul (răceala comună) și gripa se pot deosebi.

Simptome	Guturai	Gripă
Febură	Rară	Frecventă, caracteristic înaltă (38-40°C); durează 3-4 zile
Dureri de cap	Rare	Intense
Dureri musculare, articulare, oculare	Uşoare	Frecvente, adesea severe
Oboseală, slăbiciune	Uşoare	Pot persista 2-3 săptămâni
Stare de epuizare	Niciodată	Precoce şi intensă
Obstrucţie nazală	Frecventă	Prezentă uneori
Strănut	Frecvent	Uneori
Dureri în gât	Comune	Uneori
Tuse	Tuse neregulată	Tuse frecventă

Dușurile alternative (calde și reci), efectuate sistematic, reprezintă una din cele mai eficiente modalități de prevenire a guturaiului și gripei. La fel de eficientă este spălarea frecventă a mâinilor.

De câta mișcare avem nevoie?

Organismul omenesc a fost creat pentru mișcare, și în lipsa ei boala apare fără excepție. Există numeroase tipuri de exercițiu fizic, fiecare solicitând organismul în mod diferit. În încercarea de a standardiza nevoia de mișcare a unei persoane adulte sănătoase, specialiștii au creat un termen numit „*kilometrul aerobic*”. Pentru a ne păstra forma fizică, trebuie să acumulăm în fiecare săptămână un anumit număr de kilometri aerobici, după cum urmează:

- Persoanele sedentare vor începe de la 10 km aerobici/săptămână;
 - Persoanele moderat active încep de la 15 km aerobici/săptămână;
 - Cei care au deja o bună formă fizică vor continua să realizeze săptămânal cel puțin 20 km aerobici (ideal este 25 km sau mai mult). Acesta este nivelul la care, cu timpul, toți ar trebui să ajungem și să ne menținem.
- Tabelul de mai jos vă ajută să alegeți tipul de exercițiu fizic care vă este cel mai la îndemână și să calculați timpul necesar pentru acumularea kilometrilor aerobici necesari. Succes.

ACTIVITATE	Minute pentru un km aerobic		
	Încet	Moderat	Viguros
Mers pe jos	12	9	7
Alergat	7	6	5
Ciclism	11	8	6
Înot	11	8	6
Grădinărit (viguros)	35	25	20
Volei	12	9	7
Drumeție pe munte	12	9	7
Ridicare de greutăți (în aer liber)	9	12	9

Conținutul în calciu	Miligrame
Lapte (degresat și parțial degresat), 1 cană	300
Tofu încheșat cu calciu, 1/2 cană	258
Iaurt, 1 cană (obișnuit sau degresat)	250
Cereale pentru micul dejun (îmbogățite cu calciu), 1 cană	200
Brânză Mozzarella (parțial degresată), 30 g	183
Urdă, 1/4 cană	169
Pâine INTEGRALĂ, 3 felii	150
Brânză de vaci (1% grăsime), 1 cană	138
Fasole uscată, 1 cană gătită	128
Gulii, 1/2 cană gătite	125
Migdale uscate, 1/4 cană	100
Broccoli, 1 cană gătită	94

**Cinci lucruri despre
litiaza biliară pe care
este bine să le cunoașteți**

- Calculii biliari se formează atunci când substanțele din bilă (colesterol, pigmenți biliari) formează particule solide, prin cristalizare. Cauza cristalizării este cel mai adesea excesul de colesterol din bilă;
- 80% din calculii biliari au în compoziție în principal colesterol;
- Dimensiunea calculilor poate varia de la cea a unui grăunte de nisip la cea a unei mingi de tenis;
- Litiaza biliară apare mai frecvent la persoanele care au niveluri crescute de colesterol în sânge, au vezicula biliară cu malformații care stânjenesc golirea conținutului ei, care suferă de obezitate sau care fac cure de slăbire dure sau țin post prelungit;
- Femeile cu vârsta între 20-60 ani au un risc dublu de litiază biliară decât bărbații de aceeași vârstă.

Calciul - cererea si oferta

Deși părerile sunt împărțite, majoritatea specialiștilor sunt de acord cu faptul că un aport zilnic de 800 mg calciu este suficient. Pentru femeile însărcinate, care alăptează sau trecute de menopauză se recomandă chiar 1200 mg calciu/zi. Din tabelul alăturat, care conține alimentele cele mai bogate în calciu, se poate vedea că un regim lacto-vegetarian asigură cu ușurință acest aport. Vegetarienii totali pot avea probleme dacă nu includ regulat în alimentația lor surse vegetale bogate în calciu (legume și verdeturi de culoare verde închis, migdale, semințe, cereale și pâine integrale etc.).

La fel ca Tatăl

Bonnie Walker

Să zicem că am putea să vedem un înger din cer, care stă într-o biserică mică în timpul unui serviciu divin foarte solemn, al Cinei Domnului, în Sabat dimineață. Îl vom numi pe înger Iosua și iată ce a văzut el:

În mica biserică era liniște și o tăcere deplină. Pastorul tânăr și înalt, de la amvon, frângea pâinea în bucăți mici, în timp ce vorbea despre însemnătatea acestui serviciu divin special. Membrii bisericii ascultau cu atenție, stând pe scaune aplecați înainte.

Iosua a zâmbit când l-a zărit pe Mike, un băiețel de patru ani, care stătea lângă părinții lui. Ochii mari, castanii ai lui Mike urmăreau tot ce se întâmpla. Cât ar fi dorit Iosua ca toți părinții să le explice copiilor lor ce înseamnă serviciul Cinei Domnului, așa cum făcuseră părinții lui Mike pe drum spre adunare, în dimineața aceea! Chiar dacă nu avea decât patru ani, Mike știa că pâinea reprezintă trupul Domnului Isus și că mustul de struguri trebuie să ne aducă aminte că Domnul Isus a murit pentru fiecare om.

Deodată Quenell, fiul de un an și jumătate al pastorului, a reușit să fugă neobservat de lângă mama lui și să intre în biserică pe ușa deschisă. Quenell tocmai învățase să alerge și acum i s-a părut că este o ocazie bună să o facă. Mama lui a rămas uimită când l-a văzut pornind pe culoar spre amvon și s-a grăbit să-l ajungă.

Unde crezi că dorea Quenell să ajungă? Desigur, într-un singur loc, și anume lângă tatăl său. El alerga pe culoar, zâmbind larg, în culmea fericirii. Încă puțin și avea să ajungă la tatăl său, pastorul. În ultima clipă, mama lui Quenell a întins mâna și a reușit să-l prindă pe micul ei fugar. Ea s-a întors împreună cu el și a ieșit repede din adunare.

Iosua s-a bucurat în sinea lui. El știa cât de greu le este mamelor care trebuie să-și supravegheze copilașii să fie amabile și prietenoase cu persoanele care doresc să vorbească cu ele. Dar a fost altceva care a făcut sufletul lui Iosua să vibreze. El ardea de nerăbdare să se întoarcă la cer ca să-l povestească Tatălui despre predica formidabilă pe care o văzuse și o auzise.

Când Quenell a scăpat de privirea mamei

lui și a luat-o la fugă spre amvon, Iosua a aruncat repede o privire spre fața pastorului. Nu era sigur de ceea ce va vedea. Încet-încet, un zâmbet plăcut, destins s-a așezat pe chipul pastorului Donald, care se uita cum fiul lui alerga cât putea către amvon. Pastorul a și tăcut pentru câteva momente, cu privirea ațintită asupra lui Quenell. Poate că se întreba dacă trebuie să mergă să-l ia în brațe, dar pe fața lui nu exista nici o urmă de încruntare sau de supărare, ci numai iubire.

Iosua și-a adus aminte că și pe fața Tatălui din cer a văzut aceeași expresie, ori de câte ori vreun om de pe pământ se întorcea alergând la Dumnezeu. Dumnezeu Se bucură atunci când vede că venim la El. Indiferent cât de ocupat este, El Își deschide brațele și ne primește cu iubire.

Îngerul Iosua și-a ridicat mâinile spre cer și a strigat: „Slavă! Slavă lui Dumnezeu!” El tocmai văzuse cum pastorul, slujitorul lui Dumnezeu, Îl reprezentase corect pe Tatăl din cer, chiar cu ocazia serviciului special al Cinei Domnului.

Să alergăm la Dumnezeu oricând avem nevoie de El. El ne va zâmbi iubitor și nouă. Mai mult decât orice altceva, El Se bucură să ne fie Tată.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să vă rugați împreună.

- Taie o foaie de hârtie și fă câteva bilețele. Scrie pe ele numele tuturor celor care participă la rugăciune, apoi pune-le într-o pungă de plastic și invită-i să ia câte unul. Roagă pe fiecare să scrie sau să spună trei lucruri care îi plac despre cel al cărui nume e scris pe bilețelul său. Spuneți-i fiecăruia care sunt lucrurile care îl/o fac să fie o persoană deosebită pentru voi.

- Faceți împreună un desen mare, în care Dumnezeu stă în picioare cu brațele deschise larg. Apoi desenați-i pe toți membrii familiei voastre alergând la Dumnezeu. Pe cât posibil, fiecare să facă imaginea care îl reprezintă pe el. Ați reținut să așezați zâmbetul pe fața lui Dumnezeu? Puneți acest tablou într-un loc potrivit și priviți deseori la el.

- Găsiți un cântec care vorbește despre Dumnezeu Tatăl. „Sunt copil de Împărat” și alte cântări ne spun cât de mult ne iubește Dumnezeu și ne poartă de grijă.

- În timpul rugăciunii, nu uitați să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru tabloul cu familia voastră care aleargă la un Tată iubitor.

Lăudați pe Domnul

Eugenia Bubău

„Lăudați pe Domnul! Căci este frumos să lăudăm pe Dumnezeu nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L lăudăm” (Ps. 147,1).

Lauda adusă lui Dumnezeu face parte din viața creștinului. Lauda este esența închinării noastre. Este recunoștința ce o aducem Creatorului și Răscumpărătorului nostru. Cum să-L lăudăm?

Dumnezeu ne-a înzestrat cu capacități nebănuite și tot atâtea căi prin care să aducem laudă Numelui Său.

Cu câțiva ani în urmă, am fost invitată în Germania pentru a da o mână de ajutor unei doamne ce se afla într-o grea suferință. Cu acea ocazie, l-am cunoscut pe fratele Pedro, inginer electronist, de origine argentiniană, și pe soția sa, Cassella, originară din Paraguay, translatore pentru surdo-muți. Cu ei am participat la un jubileu al surdo-muților din Germania, care s-a ținut la biserica adventistă din Bremen, oraș la optzeci de kilometri de Marea Nordului. Călătoria a durat multe ore, străbătând țara de la sud la nord. Pentru noapte, am făcut popas la o familie de indieni, care ne-au pus casa la dispoziție. De fapt, era punctul de întâlnire a mai multor surdo-muți, pe care sora Cassella i-a luat în primire spre a-i conduce a doua zi spre destinație. M-a surprins respectarea cu exactitate a orei de întâlnire. Cred că punctualitatea este una dintre condițiile de a fi german.

Deși n-am cunoscut gazda ospitalieră, din tablourile atârinate pe pereții camerelor se putea face cunoștință cu ea. Erau tablouri ce reprezentau triburi de indieni în fața corturilor lor rotunde, colorate în roșu-portocaliu, iar ei, aliniați unul lângă altul, cu vestimentația lor sumară, din pene pe coapse și pe cap, iar tatăl cu sulita în mână, gata de apărare. Au adus cu ei în mijlocul civilizației o lume de basme și povești. Mi-au venit în gând versurile:

„Când rama-ncorporează
Atât cât vrei să pui,
O lume-nreagă atâră
Din vârful unui cui”. (V.N.)

Astăzi, acești oameni fac parte din biserica adventistă și sunt siguri că aduc laudă lui Dumnezeu într-un mod în care până acum n-o făcuseră.

Am petrecut o seară plăcută în mijlocul celor fără grai. Era curios cum mamele, având la îndemână doar câteva semne ce corespund câtorva noțiuni, știau să-și

temperaze micuții, dându-le adevărate lecții de educație. Discuțiile s-au prelungit până târziu. Își povesteau experiențele, repetau poeziile pentru a doua zi și toate, în cea mai mare liniște. Cei trecuți de prima tinerețe abordau probleme biblice, iar copiii aveau aceleași jocuri ca toți copiii din lume; doar râsul lor gutural spărgea din când în când tăcerea.

A doua zi, sora Cassella și-a ordonat marea grupă și am pornit la drum. După câteva ore, am ajuns la destinație. Sala imensă era gătită de sărbătoare. Toate serviciile divine sau ținut de către cei „tăcuți”. Școala de Sabat, predica, experiențe, cântece și poezii au fost exprimate prin tăcere. Pentru cei ce nu înțelegeau limbajul semnelor, se traducea. Am fost surprinsă când, imediat după începerea programului, o bătaie discretă pe umăr m-a trezit la realitate din acea lume fascinantă.

„Sunteți din România?” Mă întreabă un domn, într-o românească foarte curată. „Da”, îi răspund. Se prezintă. „Sunt pastorul comunității din Bremen, veniți vă rog cu mine.”

Mergem împreună sus, la balcon. „Știți”, îmi spune dânsul, „este un program deosebit și aș vrea să nu pierdeți nimic; nici din ce veți vedea, de aceea v-am adus la balcon, și nici din ceea ce se va vorbi, de aceea am să vă traduc eu.”

I-am mulțumit anticipat pentru amabilitate.

Era, într-adevăr, un program cu totul deosebit. Am fost mișcată până la lacrimi când a apărut pe podium o familie formată din tata, mama și patru copii, toți cu acest handicap. Acest sextet a început să „cânte” un cântec de laudă la adresa lui Dumnezeu. Eu plângeam, iar fețele lor radiau de bucurie. Prin semne neînțelese de noi, dar înțelese de Cel căruia Îi erau adresate, Îl laudau și-L preamăreau. În clipa aceea am simțit crescând în mine semne ale vinovăției care mă exclud în fața acestor nenorociți atât de fericiți!

Sub această impresie, îi spun pastorului, în pauză, că acești oameni au o șansă mai mare la mântuire.

„Ce vă face să credeți așa?” mă întreabă dânsul.

„Biblia spune că '... dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit...' (Iacov 3,2). Acești oameni nu pot folosi acest mic mădular, care, uneori, aprinde un foc atât de mare; prin urmare, ei au mai puține păcate.” La care pastorul îmi răspunde că e de ajuns un singur păcat ca să excludă pe om din Împără-

ția lui Dumnezeu. Mi-a părut rău că nu m-am gândit mai bine, înainte de a fi așa limbută.

Masa de prânz s-a luat în comun. Cei sosiți din alte părți am făcut o mică plimbare pe malul râului Weser și în împrejurimile capelei, până când surorile localnice au aranjat masa.

Pe râu, navigau vapoare de un alb imaculat, ce alunecau ca niște lebede uriașe pe albastrul apei. Datorită climei oceanice, vegetația este mereu proaspătă, ca la noi, după ploaie; acolo nu este praf. Locurile de agrement de pe malul râului sunt presărate cu mori de vânt ce par niște fluturi pântecoși care nu se pot desprinde de pământ.

Fiindcă centrul era foarte aproape, am vizitat domul, unde, deasupra ușii de la intrare, erau scrise Cele Zece Porunci. În apropiere, este o piațetă unică în felul ei prin faptul că are un turn cu ceas care se rotește din șase în șase ore. O dată cu rotirea turnului, o mulțime de clopote mari și mici scot o melodie plăcută. Trecem o stradă foarte îngustă, pe care doar o singură persoană o poate străbate. O arie interpretată de o voce superbă ne atrage atenția. La colț, o femeie, cândva foarte distinsă, avea în fața ei un carton pe care se putea citi: „Sunt cântăreață de operă din Bosnia...”

Faptul că era nevoită să coboare câteva trepte pe scară valorilor umane, vânzându-și atât de ieftin frumosul talant, imprima pe fața ei urme ale umilinței.

Mergând prin comparație între cei ce cu o oră mai înainte lăudau, în „voci” fără grai, pe Dumnezeu, ce ar însemna ca vocea acestei doamne să preamărească pe același Dumnezeu?

Ne-am întors la masă, care era formată din legume și fructe. Surpriza a constat dintr-un imens coș cu fructe de tot felul.

După-amiază, a avut loc un program cu totul deosebit. Erau câteva persoane care, pe lângă handicapul

de a fi surdo-muți, aveau unul în plus: erau și nevăzători. Și acestora li se traducea toată predica, tot programul, dar cum? Ei stăteau pe scaun, iar în fața fiecăruia se afla câte un translator care cunoștea un alt fel de limbaj – al atingerii. În semn că înțelegeau totul, ei aprobau prin înclinarea capului. I-am urmărit cu atenție deosebită, deoarece asemenea cazuri nu mai văzusem; doar am citit despre Helen Keller, care, prin harul lui Dumnezeu, cu minimumul pe care îl avea, a dat maximum de randament.

Am putut observa pe fețele lor pacea lăuntrică ce izvoră din legătura lor cu Isus Hristos, prin acel singur senzor – pipăitul. În aceste cazuri, cel mai greu este să-i faci să înțeleagă noțiunile abstracte. Cu această ocazie, am învățat o lecție de importanță majoră, și anume cum să-I aduc slavă lui Dumnezeu eu, care dispun de toate facultățile prin care o pot face și n-o fac îndeajuns. M-am simțit atât de mică, jenant de mică în fața acestor frați ai mei care știu să iubească atât de mult fără să vadă, fără să audă, fără grai, doar prin ceea ce simt.

Am mulțumit pastorului pentru amabilitatea și compania sa atât de utilă din acel Sabat de neuit. Dânsul era din Suceava și plecase cu mama sa în Germania pe când avea nouă ani.

La plecare, am notat în cartea de aur a comunității câteva impresii ce m-au marcat profund.

La întoarcere, am poposit o noapte la un cercetător în domeniu, care participase la jubileu. Avea locuința la liziera unei păduri. Unul dintre pereții sufrageriei era în întregime din sticlă și dădea spre pădure. Era un tablou splendid de început de toamnă. Fiindcă mai era ceva timp până să se întunece, câțiva dintre noi ne-am dus să facem o plimbare prin pădure. Acolo pădurile sunt prevăzute cu alei pietruite, pe unde ai voie să te plimbi. Călcând alături, îți asumi riscul de a primi observație;

pentru că, spun ei, prin călcarea cu piciorul a vegetației se pot distruge douăzeci de soiuri de plante. Erau ciuperci comestibile, atât de proaspete și de frumoase, pe care nu le culegea nimeni. Cu tot riscul, am făcut un salt alături și am cules un frumos mănunchi de ghebe, doar așa, pentru frumusețea lor. Au sărit nemții cu gura la mine, nu pentru că am călcat alături, ci pentru faptul că sunt otrăvitoare. Atunci am luat una și am mâncat-o pe loc. Se uitau năuci la mine. Așteptau de acum să mă umflu și să mor ca Pavel, mușcat de năpârcă.

Discuțiile s-au prelungit până târziu în noapte, discuții pe tema cercetărilor în domeniu ale gazdei. El avea parțial acest handicap, dar soția lui, nu. Am observat câtă dăruire pune în cercetările lui pentru a veni în ajutorul celor năpăstuiți, a celor ce știu să laude pe Dumnezeu într-un mod cu totul deosebit.

Deși pentru unii orizontul lor este atât de strâmt, iar singura cale de a comunica cu lumea din afară se rezumă doar la atingere, ei declară că, prin aceasta, au totul. Ei simt și au simțit dintotdeauna că există Dumnezeu, doar că nu l-au știut numele. Acum, fiindcă îl cunosc cu inima, orizontul lor primește noi contururi.

„Mai bine să străbați pentru totdeauna în noaptea veșnică a orbiei, cu bun simț, cu sensibilitate și cu inteligență, decât să te mulțumești numai cu actul simplu de a vedea”, sunt cuvintele mișcătoare ale lui Helen Keller.

„Lăudați pe Domnul, toate neamurile,

Lăudați-L, toate popoarele!
Căci mare este bunătatea Lui față de noi,

Și credințioșia Lui ține în veci.
Lăudați pe Domnul!” (Ps. 117)

*Eugenia Bubău locuiește
la Târgu Mureș.*

Vă invităm la cea de-a treia ediție a Festivalului Național de Creație, care se va desfășura în acest an la Brașov, între 19 și 21 mai, având motoul „Aproape acasă”. Programat inițial pentru luna octombrie a anului trecut, festivalul a fost amânat datorită numărului mic de participanți înscriși până la data limită. Pentru a putea participa la faza de concurs, care se va desfășura vineri 19 mai, trebuie să trimiteți, pe adresa Uniunii Române, fișa de înscriere de mai jos, pe care vă rugăm să o completați cu atenție. Înscrierile pentru luna octombrie (înainte de reprogramare) sunt valabile.

Secțiunile acestui Festival sunt următoarele: muzică vocală (grup mixt sau pe voci egale, formații mici, soliști), muzică instrumentală, creație muzicală, poezie și proză scurtă, desen și pictură, film de scurt metraj, fotografie și diapozitive. Vârsta participanților: aproximativ 16-35 de ani. La muzică instrumentală pot participa și copii de la gimnaziu.

Înscriere. Pentru unele dintre secțiunile acestui festival se va organiza o preselecție. De aceea, sunteți rugați să trimiteți, împreună cu fișa de înscriere, și câteva lucrări, după cum urmează:

Muzică vocală grup mixt sau pe voci egale (maxim 16 persoane plus dirijorul). Trimiteți o casetă audio cu 2-3 piese din repertoriul formației respective, dintre care cel puțin una din repertoriul clasic universal, însoțite de partiturile pieselor (precizați compozitorul și textierul).

Pentru concurs veți interpreta o piesă obligatorie pe care o veți primi după preselecție, o dată cu invitația la festival, și două piese la alegere, dintre care una tematică. Evitați stilurile și genurile care să vină în contradicție cu spiritul muzicii religioase.

Soliști și formații mici (maxim 8 persoane). Două piese din repertoriul interpreților, însoțite de partituri. Pentru concurs veți pregăti două piese, dintre care una tematică.

Muzică instrumentală. Trimiteți partitura piesei pe care doriți să o interpretați.

Compoziție. Trimiteți cel puțin o piesă compusă de voi (vocală cu sau fără acompaniament sau o piesă instrumentală).

Poezie. Trimiteți 3-4 poezii create de voi.

Proză scurtă. Trimiteți 2 producții de proză scurtă.

Desen și pictură. Trimiteți 3 lucrări A3 sau A4: desene (creion, cărbune) sau picturi (acuarelă, ulei, tempera, guașe sau peniță). Lucrările pot avea tematică diversă, precum natură statică, peisaj, portret – subiecte religioase (figurativ, nonfigurativ).

Pentru concurs, în prima zi a festivalului, concurenții vor da o probă de desen „live” – natură statică sau peisaj (la alegere).

Datele limită pentru înscriere

Muzică vocală: 31 martie

Poezie și proză scurtă: 12 aprilie

Celelalte secțiuni: 24 aprilie

Precizări (veți include aceste precizări în fișele de înscriere). Pentru muzica instrumentală, precizați dacă aveți sau nu studii de specialitate. Pentru filmul de scurt metraj, precizați tema și durata estimativă. Pentru fotografie, precizați numărul de fotografii pe care intenționați să le expuneți la festival.

Pentru relații suplimentare sunați la Uniunea Română, Departamentul Tineret, la următoarele numere de telefon: 01/3129253, 01/312 9254.

Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret al Conferinței Muntenia

Fișă de înscriere

Nume _____ Prenume _____

Vârstă _____ Denumirea formației _____

_____ Nr. de membri _____ Secțiunea _____

Tipul și numărul de lucrări incluse în trimiterea poștală

Precizări _____

Trimiteți această fișă (multiplicată la un copiator sau decupată), însoțită de lucrările cerute, pe adresa: Uniunea Română, Departamentul Tineret, București, Str. Plantelor nr. 12, Sector 2, cod 70308.

Roma – Ceremonia de constituire a Bisericii Adventiste Române

Ceremonia de constituire a Bisericii Adventiste Române din Roma a avut loc în Sabatul din 18 decembrie 1999, după-amiază. Delegatul Uniunii Italiene cu această ocazie a fost fratele Paolo Benini, care este președintele Câmpului Central al Italiei. Fratele Vincenzo Mazza, președintele Uniunii Italiene, nu a putut fi prezent din cauza unor motive obiective, dar ne-a trimis un mesaj special pentru acea ocazie. Cu ocazia citirii mesajului său, au fost prezentate și salutul și felicitările pre-

ședintelui Uniunii Române.

La ceremonie au participat mai mult de două sute de persoane. Printre aceștia se aflau și câțiva pastori și membri italieni. Ceremonia a fost prezentată în limbile română și italiană. Membrii care au format noua comunitate sunt cei care au primit deja scrisorile de recomandare și alți șase care au fost botezați în luna octombrie, cu ocazia Congresului Românilor de la Florența. Numărul lor a fost de 48 de persoane, dar se așteaptă deja sosirea altor scrisori de recomandare.

La serviciile divine din Sabat participă regulat cca 120-130 de persoane.

Printre aceștia ne bucurăm că avem, aproape în fiecare Sabat, un număr considerabil de oaspeți. Localul în care ne unim în prezent a devenit deja neîncăpător. În fiecare Sabat avem multe persoane care stau în picioare și din nefericire unii sunt obligați să asculte de la ușă serviciile divine. Ținând cont de această situație, suntem deja în căutarea unui nou local, pe care sperăm că îl vom avea cât de curând. Comunitatea a demarat bine; toate departamentele necesare pentru buna sa funcționare au început deja să lucreze.

Suntem bucuroși de colaborarea pe

care Uniunea Română ne-o oferă și sperăm că relațiile noastre vor continua să se dezvolte tot mai mult pentru ca lucrarea noastră de predicare a Evangheliei printre conaționali noștri și nu numai să fie cât mai rodnică.

Samuel Negrea

Programarea seriilor în sezonul de vară 2000 la Casele de Odihnă Sovata și Vatra Dornei

Și în acest an, Casa de Pensii pune la dispoziția celor interesați, la cele două case de odihnă situate în stațiunile montane Sovata și Vatra Dornei, locuri în 10 serii de câte 11 zile după următorul program: 1-12 mai (seria I), 15-26 mai (seria II), 5-16 iunie (seria III), 19-30 iunie (seria IV), 3-14 iulie (seria V), 17-28 iulie (seria VI), 31 iulie - 11 august (seria VII), 14-25 august (seria VIII), 28 august - 6 septembrie (seria IX), 11-22 septembrie (seria X).

Programările se vor face direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din București, str. Plantelor nr. 12, sector 3, tel. 312.92.54/116, fax 312.92.55, în baza unei cereri scrise, adresate directorului

Casei de Pensii, fratele Gheorghe Panait, și în care vor fi menționate următoarele: numele, prenumele, adresa, numărul de telefon, comunitatea, stațiunea solicitată, perioada (seria) preferată, numărul de locuri dorite.

Biletele de rezervare se vor elibera în funcție de ordinea depunerii cererilor, de numărul de solicitări pentru aceeași serie și de posibilitatea de cazare a casei de odihnă solicitate.

Costul estimativ pentru cazare și trei mese pe zi este 100.000 lei de persoană pentru adulți și 60.000 lei/zi pentru copii, iar pensionarii se vor bucura de o reducere de 20%, respectiv vor plăti 80.000 lei/zi pentru o persoană.

Cei care vor primi bilete de rezervare vor fi obligați să achite contravaloarea cazării, respectiv 50% din valoarea biletului, cu cel puțin 30 de zile înainte de data începerii sejurului la sediul Casei de Pensii, urmând ca restul de 50% din valoarea biletului, ce reprezintă masa, să fie achitat la sosirea în stațiune la casa de odihnă.

Orice renunțare trebuie comunicată cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care a fost făcută rezervarea. În caz contrar, cei în cauză vor suporta costul cazării pe acea perioadă.

Ne vedem nevoiți să facem din nou precizarea că cele două case de odihnă pun la dispoziția doritorilor locuri în tot cursul anului, nu numai în sezonul de vară, atât pentru odihnă, pentru excursii în grupuri organizate de 25-30 persoane, cât și pentru tratament.

În stațiunea Sovata-Băi, casa de odihnă se află amplasată pe str. Trandafirilor nr. 64 (în spatele poștei Sovata), iar ca tratamente se adresează celor ce au afecțiuni reumatice, spondiloză, discopatie lombară, hernie de disc, poliartrită reumatoidă în fază de revenire, artroze, ginecologie etc.

În stațiunea Vatra Dornei, casa de odihnă se află amplasată pe str. Păcii nr. 2, iar ca tratamente se adresează celor cu afecțiuni neurologice, ale aparatelor cardiovasculare și locomotor, boli asociate.

Gheorghe Panait, director

Statistica anului 1999

La începutul anului 1999, Biserica Adventistă din România număra 71.544 de membri. În cursul aceluiași an, au intrat în biserică 4.873 de membri, au decedat 1.337 și au fost excluși 1.099. Astfel, la 31 decembrie 1999, totalul membrilor din Uniunea Română a fost 73.529. (Uniunea)

aproape acasă

a 57-a sesiune a Conferinței Generale AZS

29 iunie - 8 iulie, Toronto, Canada

Organizator pentru România:

MILLENNIUM TOUR

București, B-dul Elisabeta 3,
Tel/Fax: 00-40-1-3143917, Tel: 00-40-92-627717

www.intercer.ro/millennium-tour
e-mail: millenniumtour@totalnet.ro

! ÎNSCRIERI PÂNĂ LA 31 MARTIE 2000

Probabil că atenția v-a fost atrasă imediat de masa rotundă a președinților conferințelor. V-ați regăsit în rapoarte? Comunitatea dv. este prezentă? Aveți un loc în planurile de viitor ale conferinței? Vă invit să vă împărtășiți opiniile cu privire la aceste rapoarte.

Publicarea în continuare a ultimelor declarații ale Conferinței Generale pune în discuție un subiect important, dar adesea ocolit în predicile și în publicațiile noastre. Cum să decidem care este momentul potrivit de a aduce pe lume copii în familia noastră? Ce mijloace avem ca să realizăm ceea ce ne-am propus, într-un mod care să corespundă credinței noastre? Studiul declarației va fi mai folositor dacă vom deschide un dicționar ca să înțelegem termenii mai nou folosiți. De asemenea, comentariul care însoțește declarația ne va ajuta să ne formăm concepții corecte și să adoptăm hotărâri responsabile.

Pentru numărul următor, vă anunț reluarea unei rubrici îndrăgite: Interviuuri pe românește și un articol care prezintă perspectiva creștină asupra jocurilor cu câștiguri și a schemelor piramidale. Până atunci, pot să vă spun un lucru: Nu vă risipiți banii pe așa ceva! Indiferent de rezultat, veți pierde. Dacă veți câștiga, paguba va fi mai mare decât dacă nu veți câștiga.